

NeDenSiz

NDS GAZETECİLİK KULÜBÜ YEREL-SÜRELİ YAYINI / SAYI 2 - NİSAN 2009

İkimiz Tutunuruz Hayata / Yiğitcan PAR

Histoire dans le métro...

Le musicien de rue était debout dans l'entrée de la station «Enfant Plaza» du métro de Washington DC. Il a commencé à jouer du violon. C'était un matin froid, en janvier dernier.

Il a joué durant quarante-cinq minutes. Pour commencer, la chaconne de la 2ème partita de Bach, puis l'Ave Maria de Schubert, du Manuel Ponce, du Massenet et à nouveau, du Bach.

A cette heure de pointe, vers 8heures du matin, quelque mille personnes ont traversé ce couloir, pour la plupart en route vers leur travail.

Après trois minutes, un homme d'âge mûr a remarqué qu'un musicien jouait. Il a ralenti son

pas, s'est arrêté quelques secondes puis a démarré en accélérant. Une minute plus tard, le violoniste a reçu son premier dollar: en continuant droit devant, une femme lui a jeté l'argent dans son petit pot. Peu après, un quidam s'est appuyé sur le mur d'en face pour l'écouter mais il a regardé sa montre et a recommencé à marcher. Il était clairement en retard. Celui qui a marqué le plus d'attention fut un petit garçon qui devait avoir trois ans. Sa mère l'a tiré, pressé mais l'enfant s'est arrêté pour regarder le violoniste. Finalement sa mère l'a secoué et agrippé brutalement afin que l'enfant reprenne le pas. Toutefois, en marchant, il a gardé sa tête tournée vers le musicien. Cette scène s'est répétée plusieurs fois avec d'autres enfants. Et les parents, sans exception, les ont forcés à bouger.

Durant les trois quarts d'heure de jeu du musicien, seules sept personnes se sont vraiment arrêtées pour l'écouter un temps. Une vingtaine environ lui a donné de l'argent tout en continuant leur marche. Il a récolté 32 dollars. Personne ne l'a remarqué quand il a eu fini de jouer. Personne n'a applaudi. Sur plus de mille passants, seule une personne l'a reconnu.

Ce violoniste était Joshua Bell, actuellement un des meilleurs musiciens de la planète. Il a joué dans ce hall les partitions les plus difficiles jamais écrites, avec un Stradivarius valant 3,5 millions de dollars. Deux jours avant de jouer dans le métro, sa prestation future au théâtre de Boston était « sold out » avec des prix avoisinant les 100 dollars la place.

C'est une histoire vraie. L'expérience a été

organisée par le «Washington Post» dans le cadre d'une enquête sur la perception, les goûts et les priorités d'action des gens. Les questions étaient : dans un environnement commun, à une heure inappropriée, pouvons-nous percevoir la beauté? Nous arrêtons-nous pour l'apprécier? Reconnaissons-nous le talent dans un contexte inattendu?

Une des possibles conclusions de cette expérience pourrait être: si nous n'avons pas le temps pour nous arrêter et écouter un des meilleurs musiciens au monde, jouant pour nous gratuitement quelques-unes des plus belles partitions jamais composées, avec un violon Stradivarius valant 3,5 millions de dollars, A côté de combien d'autres choses passons-nous?

Chers élèves comme dans cette histoire vraie, combien d'entre vous ne prendront pas le temps de lire ce journal préparé par vos camarades et plusieurs de vos professeurs depuis des semaines?

Combien d'entre vous ne profitent aucunement de ces musiciens et de ces artistes qui viennent jouer pour vous gratuitement à l'école?

Combien seront passé ces derniers jours devant "La Galerie" sans même s'intéresser à l'exposition autour de l'écrivain Nedim Gürsel?

Pensez à cela , réfléchissez à tout ce que vous manquez, ne soyez pas des passagers désinvoltes qui vont leur chemin, sans voir , sans écouter, sans entendre ...

Qu'un jour, plein d'amertume, vous ne vous demandiez pas: ce temps qu'en ai-je fait!

Bonne fin d'année scolaire .

Yann de LANSALUT

NDS'li öğrenci ne düşünür, hangi konulara ilgi duyar, düşüncelerini yazıya aktarmak ve paylaşmak, onun için ne kadar önemlidir?

İşte bu dergi bu sorulara cevap veriyor. NDS'nin sesi oluyor. Dergi okul içinde yaşayan herkesin paylaştığını kalıcı kılıyor.

Bu dergiye yazılarıyla, resimleriyle, çalışmalarıyla katkıda bulunan tüm öğretmen ve öğrencilere teşekkür ederim.

NDS'yi bu dergi aracılığıyla tanıyacak olanlar... Bu tanışmanın ve paylaşımın sürekliliği öğrencilerimizi mutlu edecektir.

NDS'li olup şu anda bu yazıyı okuyanlar ve dergiyi okuyacak olanlar... Sizler burada kendinizi bulacaksınız, belki de bir sonraki sayıda başkalarının da sizi bulmasını isteyeceksiniz.

Derginin adı geçen yıl kondu. İçinde NDS olsun istedik.

Sonuçta NeDen Siz ismi geldi aklıma...

O anda düşündüklerim...

Hayatta hiçbir şey NeDenSiz değil... Herkes kendine bir hedef seçiyor ve çalışmalarına bağlı olarak, hedefine ulaşıyor.

Gelecek sayının içeriğini neden SİZ belirlemeyesiniz?

Dergiye yazmak dışında hedefleriniz mi var?

Geleceğinizi belirleyecek olan sizin doğru zamanda kendinize soracağınız neden soruları ve doğru zamanda kendinize vereceğiniz BEN... çünkü.... cevaplarıdır.

Değerli gençler,

Sizlere ve hangi alanda olursa olsun yapacağınız çalışmalara güveniyorum.

Suzan SEVGİ

NeDenSiz

SAYI 2 - NİSAN 2009

Yerel-Sürelî Yayın

Türkçe, İngilizce, Fransızca

İMTİYAZ SAHİBİ

Suzan Sevgi

Notre Dame De Sion Fransız Lisesi

Türk Müdür Başyardımcısı

Cumhuriyet Cad. 205 34373 Harbiye / İSTANBUL

SORUMLU MÜDÜR

Müjgan Aral

Notre Dame De Sion Fransız Lisesi

Edebiyat Öğretmeni

Cumhuriyet Cad. 205 34373 Harbiye / İSTANBUL

YÖNETİM YERİ ADRESİ

ÖZEL NOTRE DAME DE SION

FRANSIZ LİSESİ

GAZETECİLİK KULÜBÜ

Cumhuriyet Cad. 205 34373 Harbiye / İSTANBUL

Telefon: 0212 219 16 97 Faks: 0212 231 86 84

www.nds.k12.tr ndsl@nds.k12.tr

TÜRKÇE YAYIN KURULU SORUMLUSU

Müjgan Aral

TÜRKÇE YAYIN KURULU

Gülce Karaarslan

Hakan Çelikden

Mert Kızıllırmak

Müge Candoğan

Narem Karakoyun

Naz Yelmen

Pınar Erdoğan

Sezer Uysal

Yaman Gürsel

İNGİLİZCE YAYIN KURULU SORUMLUSU

Esra Elbeyli

İNGİLİZCE YAYIN KURULU

Seda Çesmebaşı

Sinan Sevim

Mina Ekici

Nora Çizmeci

Ece Harputlu

TASARIM ve OFSET HAZIRLIK

yeşerim Matbaacılık

0212 481 69 95

www.yeserimmatbaa.com.tr

bilgi@yeserimmatbaa.com.tr

BASKI

Murat Ofset Ltd. Şti.

Emintaş Sanayi Sitesi 103/56

Topkapı / İstanbul

0212 567 52 24

Bu Sayıda

<i>NDS Ruhu Ve "Frankofoni Haftası" .....</i>	4
<i>Bir çağın yarattığı insan, Bir insanın yarattığı çağ.....</i>	5
<i>Seyfettin Gürsel ile Söyleşi .....</i>	6
<i>Denizde Bir Gün.....</i>	8
<i>Nesli Tükenen Canlılar.....</i>	9
<i>Elbettenin Öyküsü .....</i>	10
<i>Yazmak istiyorum bu gece.....</i>	12
<i>İstanbul Yalnız Sen Olsam.....</i>	13
<i>Gökşin Sipahioğlu; ulu bir çınar.....</i>	14
<i>İLKİYAR Vakfı.....</i>	15
<i>Bilgisayar dahileri Yerli kardeşler .....</i>	15
<i>Ben bir öğretmen olsaydım.....</i>	15
<i>Karikatür ve Mizah Müzesi'ne Gezi.....</i>	16
<i>2008'de Nasreddin Hoca 800 Yaşında .....</i>	17
<i>NDS'nin beyaz duvarları arasındaki gerçekler .....</i>	18
<i>Bunları biliyor muydunuz?.....</i>	20
<i>Uğrak yerlerimiz .....</i>	20
<i>European Youth Parliament .....</i>	21
<i>What is MUN?.....</i>	22
<i>A surrealist in Istanbul: Salvador Dali.....</i>	24
<i>Three Capitals of Islamic Art .....</i>	25
<i>Coffee: Global drink consumed everywhere.....</i>	26

“NDS Ruhü” ve “Frankofoni Haftası-2008”

Hazırlık sınıfına başlarken ne olduğunu anlayamadığımız bir “Frankofoni Haftası” vardı. Ne olduğunu öğrenene kadar eksikliğini hissetmediğimiz, bir kez yaşayınca dört gözle gelmesini beklediğimiz... Peki, ne vardı bu haftayı diğerlerinden ayıran, onu özel yapan? Sonraları anladık aslında bu haftayı bu kadar özel yapan şeyin haftanın kendisinde değil bizde olduğunu. “NDS ruhu” derlerdi bir zamanlar, kendisini hiç görmedik. Şimdi anlıyoruz ki “NDS ruhu” bizi, Notre Dame De Sion'un binası değil. İçindeki atmosferdir, öğrencilerinin armonisidir “NDS ruhu”... İşte “Frankofoni Haftası”nı bu kadar özel yapan NDS ruhunu körüklemesidir. Unutulmaz bir hafta olarak zihinlerimize kazınan “Frankofoni Haftası”nın büyüğü budur... Tabi okulumuzun bize ikram ettiği, o tadı damağımızda kalan “croissant”lardan ve sıcak çikolatalardan sonra bu haftayı unutmak mümkün müdür hiç? Kuşkusuz yalnız bu ikramlar değil bu haftadan geriye kalanlar...

Pek çok etkinliğin düzenlendiği bir Frankofoni Haftasını daha geride bıraktık. Peki, biz bu hafta neler yaptık?

Öncelikle okulumuzda “Akdenizli Şair ve Yazarlar” adıyla açılan şiir sergisini ziyaret ettik. Bu sergide piyano eşliğinde sınıfça bir “şiir okuma seremonisi” düzenledik. Bu seremoniye hem Müjgan Hoca hem de Defne Hoca katıldı ve seçme Akdeniz şairlerinin dizelerini bizlerle paylaştı. Sergide insanlığın çektiği acıları konu edinerek

bizi düşünmeye iten şiirler olduğu gibi, ölümlü yaşamın tezatını harmanlamış felsefi şiirler, doğadan ve ilahi güçten bahseden şiirler ve çeşitli ülke tarihlerinden kısa kesitler yansıtan şiirler de vardı. Sergiden sonra Akdenizli yazar ve şairlerin kitaplarının bulunduğu stantları gezdik. Bu kitap standında pek çok Akdeniz ülkesinin seçkin yazar ve şairiyle tanıştık. Kimler yoktu ki... Lorca, Seferis, Kavafis, Albert Camus, Panait Istrati, Amin Maalouf, Portekizli Saramago ve diğerleri. Ayrıca bu stantta Yaşar Kemal'in, Sait Faik'in ve Halide Edip Adıvar'ın da aralarında bulunduğu bazı Türk yazarların eserleri de yer alıyordu. Bunun dışında okulumuzun duvarlarında, hazırlık öğrencileri tarafından hazırlanan, dünya ülkelerini tanıtan panolar yer aldı.

“Frankofoni Haftası” kapsamında 1A ve 1B sınıfları “araştırarak keşfetme” amacıyla Sultanahmet'te düzenlenen bir geziye katıldı. “Frankofoni Haftası”nın anlamına uygun olarak okulumuz; 1C, 1D, 1E ve 1F sınıflarının da katılımıyla hikâye anlatıcısı (conteur) Alain Grida'yı ağırladı. Yine “Frankofoni Haftası” etkinliklerinden biri olarak lise 3. ve 4. sınıflar Etienne Luneau konserini dinleme şansını yakaladı. Bununla birlikte, bu hafta Fransız okulları çapında düzenlenen kız-erkek

basketbol ve futbol turnuvalarında basketbol kız takımımız 1. oldu. Bu hafta yapılan bir başka etkinlik de münazara oldu. Bu etkinlik çerçevesinde lise ikinci ve üçüncü sınıflardan seçilen bir grup öğrenci diğer Fransız okullarından katılan başka öğrencilerle St. Joseph'de buluşup gündemden düşmeyen “Avrupa Birliği'ne Girmeye Sürecinde Entegrasyon” konulu bir tartışmada fikir yürütüp hemen ardından yapılan münazarada bu fikirlerini St. Joseph'li öğrencilerle paylaştı.

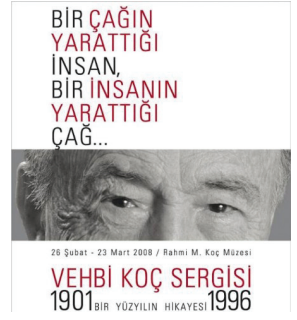
Bu etkinliklerin yanı sıra lise 2. sınıflara ter döktüren “Kanguru Matematik Yarışmasıyla”, tüm sınıfları hatta ilkokulumuzu da kapsayan bir “Şarkı Yarışması” düzenlendi. Oldukça coşkulu geçen bu yarışmanın ardından 'En İyi Grup', 'En İyi Müzisyen', 'En İyi Şarkıcı' ve 'En İyi Performans' gibi ödüller sahiplerini buldu. Son olarak, haftaya noktayı koyan etkinlik de CAP İstanbul 'Akdeniz'i nasıl koruyabiliriz?' adlı buluşma (table rond) oldu. Lise 2. ve 3. sınıflardan öğrencilerin katıldıkları bu etkinlik için Olay Nautic sahibi ve CAP İstanbul organizatörü Cumali Varer ile TURMEPA (Deniz Temiz) Yönetim Kurulu Üyesi Vera Bulgurlu okulumuza davet edildi.

Sonuç olarak okulumuzun bizim için hazırladığı bu etkinliklerle bezenmiş hafta için öncelikle okulumuza, sonra da bütün bu etkinliklere katılan ve NDS ruhunu taşıyan arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. NDS ruhunu yansıtan, bu ve daha bunun gibi nice “Frankofoni Haftaları”nı hep birlikte yaşamak dileğiyle...

Ece DAYIOĞLU

BİR ÇAĞIN YARATTIĞI İNSAN BİR İNSANIN YARATTIĞI ÇAĞ VEHBE KOÇ (1901-1996)

Bir çağ nasıl yaratılır? Bir insan bir çağı nasıl yaratır? Bunu başaran bir avuç insan var dünyada. İşte bu insanlardan biriydi Vehbi Koç. "Ülkem varsa bende varım" diyebilecek kadar vatansever bir insandı.

Biz de 26 Şubat -23 Mart tarihleri arasında Rahmi Koç Müzesi'nde sergilenen "1901-1996 Vehbi Koç-Bir Yüzyılın Hikayesi Sergisi"nde bir kez daha anladık bunu. Onun, sade ve küçük bir dükkandan uluslararası bir holdinge uzanan yolu, ülkesini kalkındırmak, milletinin refah seviyesini yükseltmek için yaptıkları o kadar ilginç bir öyküydü ki, etkilenmemek mümkün değil.

20 Temmuz 1901 yılında Ankara'nın Çolaklı semtinde doğan Vehbi Koç, ailenin tek erkek çocuğuydu. Babası Koçzâde Hacı Mustafa Efendi ile annesi Fatma Hanım köklü bir aileden gelmekteydiler. Durumları fena sayılmazdı, ama zengin değildiler. Vehbi Koç'un büyük bir ticaret tutkusuna vardı. Bu yüzden 1917 yılında henüz

16 yaşındayken "Koçzâde Hacı Mustafa Rahmi" adını verdikleri dükkanda babası ve dedesiyle birlikte esnaflığa başladı. Bu dükkân, aslında ayakkabı lastiği, şeker, kaşar peyniri, zeytin, makarna gibi malların satışını yapan bir bakkaldı. Askerlik çağına geldiğinde lise mezunu ve subay olmadığı için askere alınmadı. O da, o yıllarda TBMM'de memuriyet de askerlik görevi sayıldığından, meclis matbaasında çalışmaya başladı. Fakat çıkan bir anlaşmazlık yüzünden askere sevk edildi ve 1,5 yılda askerliğini tamamladı. 1926 yılında Sadberk Hanımla evlendi. Bunun üzerine babası dükkânı tamamen ona devretti. Böylece Vehbi Koç'un ticaret hayatı başlamış oldu.

1928 yılında Ford ve Standard Oil (Mobil) şirketlerinin distribütörlüğünü aldı. O yıllarda Türkiye'nin kamyon ihtiyacı çok fazla olduğundan, çok kâr etti ve işlerini büyötmeye başladı. Yapı malzemeleri işine girdi. 1937'de İstanbul'da ilk şubesini açtı ve şirketini "Vehbi Koç ve Ortakları Kollektif Şirketi" adıyla faaliyete geçirdi. Başarılı olduğunu ve büyümenin ancak anonim şirketlerle olduğunu fark edince, 1938 yılında "Koç Ticaret Anonim Şirketi" ni kurdu. Bu aşamadan sonra Türkiye'de büyük yeniliklere imza attı. 1944'te ilk otomobil ticaret şirketi olan Motor Ticaret'i, 1947'de Ankara Oksijen Şirketi'ni, 1948'de General Electric ortaklığıyla ilk ampul fabrikasını hayata geçirdi. Artık, Vehbi Koç, Türk Sanayisi'nin liderlerinden biriydi.

1954 yılında Türk Demir Fabrikası'nı kurarak, ilk radyatörleri ve otomotiv parçalarını üretti. Sonra beyaz eşya üretmek için Arçelik'i, otomotiv üretmek için TOFAŞ'ı, tüpgaz üretmek için ise Aygaz'ı kurdu. 1963'te Siemens Türk, Uniroyal, Otosan Ford gibi şirketlerle Koç Holding'i kurarak Türkiye'nin en büyük kuruluşları arasındaki yerini aldı. 1966 yılında ilk Türk otomobili Anadolu'yu piyasaya çıkardı. Daha sonra İzocam, Bekoteknik, Otoyol, Migros gibi çeşitli dallardaki kuruluşları Koç Holding'e dahil ederek, Türkiye'nin en önemli kişilerinden biri olmayı başardı.

Ülkesinin her alanda kalkınması en büyük dileği olduğundan 1960 yılında Vehbi Koç Vakfı'nı kurdu ve birçok sağlık, eğitim kurumunu faaliyete soktu. Böylece hayırseverliğiyle de ülkesine birkez daha örnek oldu.

1987 yılında, Uluslararası Ticaret Örgütü tarafından "Yılın İş Adamı" seçildi ve plaketi Yeni Delhi'de dönemin Hindistan Başbakanı Rajiv Gandhi'nin elinden aldı. 1994'te ise Birleşmiş Milletler Başkanı Boutros-Ghali, kendisine "Dünya Aile Planlama Ödülü" verdi.

25 Şubat 1996 günü Antalya'da yaşama veda eden Vehbi Koç, 95 yıllık başarılarla dolu ömrüne daha çok şey sığdırmıştı aslında. Hep ülkesiyle, milletiyle var olan bir Cumhuriyet Çınarı'ydı o...

Hazal YALAMAN
Deniz ODABAŞIOĞLU

Seyfettin Gürsel ile Ekonomi üzerine Söyleşi

Eğitime hangi okulda başladınız? Bize bu dönemden biraz bahseder misiniz?

Balıkesir'de Eylül ilkokulunda, Kadriye öğretmenin sınıfında okulla tanıştım. Fransızca öğretmeni olan babam Orhan Gürsel ile matematik öğretmeni annem Leyla Gürsel, Balıkesir Lisesi'nde görevliydi. Aslında ben ve kardeşim Nedim, Gaziantep'te doğmuşuz. Babam ile annem bu kentte öğretmenliklerinin ilk yıllarında tanışmışlar. Ben üç yaşındayken Balıkesir'e taşınmışız.

Okulu az hatırlıyorum. Kadriye öğretmen hariç! Çalışkan bir öğrenci olduğumdan beni çok severdi. Ben de onu. Aklımda daha çok mahalle oyunları ve filmler kalmış. Bilgisayarın esamesinin okunmadığı 1950'li yıllarda çocuklar için sinema, gerçek bir düşünce dünyası. Kovboy, Kızılderili filmleri ve korsan filmlerine bayılırdık. Aşk filmleri henüz ilgimizi çekmiyordu. Kahramanımız John Wayne'di. Mutlu bir çocukluktu.

Galatasaray Lisesi'nde okudunuz. Nasıl oldu?

Annemin anlattığına göre Fransız edebiyatı hayranı olan babamın en büyük hayali çocuklarını Galatasaray'da okutmakmış. İlkokulu bitirdiğim yıl, haziran ayıydı, ilk kez İstanbul'a sınava girmek için geldim. Bandırma'dan vapura binmek, İstanbul'un ışıkları, kırmızı tramvaylar, Boğaz vapurları.... Taşralı 11 yaşındaki bir çocuk için büyüleyici bir kentti

İstanbul.

Sınavı kazandım. O zamanlar şimdiki gibi rekabet korkunç değildi. Yine de kazanmış olmak gurur vericiydi. Galatasaray'ın Ortaköy'deki ilkokulu barındıran şubesinde, o zamanki deyimle "leyli meccani" olarak, yani yatılı olarak başladım. Babam o yıl Çapa Eğitim Fakültesi'ne tayin olmuş, annem Balıkesir'de kalmıştı. Babam hafta sonları Ortaköy'e gelir, Fransızca ödevlerime yardım ettikten sonra beni sinemaya götürürdü. Yıllar sonra Galatasaray Üniversitesi'nde hocalığa başladığımda, bürom yattığım yatakhane'nin bir bölümüydü tesadüfen. Rıhtım, koridorlar, sınıflar, her şey 30 yıl öncesini hatırlatıyordu. Filmi başa sarmak gibi bir şeydi.

Orta 1'de yukarı okula; yani Beyoğlu'ndaki esas Galatasaray Lisesi'ne çıktık. O yıl, çok trajik bir yıldır. Baharda babam bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Annem Paris'te Fransızca matematik öğretmenliği stajındaydı. Tabi apar topar döndü. Ertesi yıl kardeşim Nedim de parasız yatılı sınavında Galatasaray Lisesi'ni kazandı. Annem de Galatasaray'a tayin edildi. Böylece bu tarihi okulda, yatılı olduğumuz için aynı zamanda evimiz olan bu mekanda ailece buluştuk. Sanırım babamın kaybının yarattığı boşluğu böylece daha kolay atlattık.

Üniversite eğitiminiz için Fransa'ya gittiniz....

Evet.... Fransız Hükümeti'nin bursunu kazandım. İyi bir öğrenciydim. 1968 yılında 12 Fen'den Bayram, Ayhan ve ben üç öğrenci burs kazanarak Fransa'ya gittik. Nükleer fizikçi olmak istiyordum. Bu nedenle Grenoble Üniversitesi'ni tercih ettim. Ama fikrim çabuk değişti. Mayıs 1968'in hemen ertesinde Eylül 68'de Grenoble Fen Fakültesi birinci sınıfa yazıldım. Doğrusu derslere pek gittiğim yoktu. Öğrenci eylemleri, sosyalist akımlar, dünyayı değiştirmeye ideali, ilginç fizikten çok sosyal bilimlere kaymasına neden oldu. O yıl bir güzel çıktım. Bursumu kaybettim. Ertesi yıl İktisat Fakültesi'ne yazıldım. Çok başarılı oldum. Hem aklım başıma gelmişti, hem de çok isteyerek derslere gidiyordum. Bursumu tekrar geri aldım. İkinci sınıfta ayrıca Siyasal Bilimler Enstitüsü'ne Sciences Po'ya da yazıldım. İki okulu birden götürdüm.

Daha sonra Paris Nanterre Üniversitesi'nde iktisat yüksek lisansı ve doktora yaptım.

Gençlik yıllarınızda bazı askeri muhtıralar, darbeler yaşadınız. Bu yıllarda siyasetle aranız nasıldı? Öğrenci hareketlerine aktif olarak katılır mıydınız?

Bizim kuşak bir hayli politizeydi. Ben ise oldukça politizeydim. Sosyalizmin insanlık için ideal bir düzen olduğuna inanıyordum. Sosyalist düzeni de devrimci yoldan getirmek gerekiyordu.... Fransa'da öğrencilik yaptığım ilk yıllarda sınıf arkadaşlarım hafta sonları kayak yapmaya giderken ben devrimci arkadaşlarımla Türk işçilerinin kaldıkları yurtlara gider, onları örgütlemeye çalışırdım. Türk öğrenci hareketi içinde de aktiftim. Paris'e gittikten sonra "Fransa-Türkiyeli Öğrenciler Birliği"nin bir dönem başkanlığını yaptım.

Zaman içinde siyasal görüşlerim evrim geçirdi. Sovyet tipi sosyalizm tam bir hayal kırıklığı idi. Ama bize daha "doğru" gözükten Çin sosyalizminin de hayallerimizdeki düzen olmadığını, aksine insanı hiçe sayan totaliter bir rejim olduğunun farkına geç de olsa vardım. Adım adım özgürlükçü bir sosyalizme, sosyal demokrasiye doğru evrildim. Türkiye'ye döndükten sonra siyasal faaliyetlerime DSP, CHP gibi sosyal demokrat partilerde devam ettim. Ama doğrusu bu partilerde de aradığımı bulamadım ve aktif siyaseti bıraktım. Siyasetle ilişkim artık fikir alanı ile sınırlı.

Doktoradan sonra Türkiye'ye döndünüz. Hangi üniversitede akademik yaşamınıza başladınız?

1979 Haziran ayında Paris'te tezimi savundum. Ardından Türkiye'ye döndüm ve 1980 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne girdim. Ama akademik kariyerimin bu ilk dönemi çok uzun sürmedi. Fakülteye girdikten birkaç ay sonra 12 Eylül'de askeri darbe oldu. Askeri rejim üniversiteleri de baskı altına aldı. Solcu diye profesörleri, öğretim üyelerini tek taraflı idari kararlarla üniversiteden atmaya başladılar. Bizim kürsünün iki değerli profesörü, Sencer Dıvıçoğlu ve İdris Küçükömer de 1983 yılı başında bu şekilde üniversiteden atıldılar. Benim

de dahil olduğum kürsünün pek çok genç öğretim üyesi bu haksızlığı ve iktisat fakültesine verilen zararı protesto etmek için istifa etti. Üç yıl yayıncılıkla uğraştım. İletişim yayınlarında Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi'ni çıkardık, Türkiye'nin ortodoks soluna özgürlükçü ve demokrat bir soluk getiren "Yeni Gündem" dergisini yayınladık. Daha sonra 8 yıl özel sektörde yöneticilik yaptım. Ama bana göre değildi özel sektör. 1994'te iki yıl önce açılmış olan Galatasaray Üniversitesi'nde akademik hayata dönüş yaptım. İki yıl kadar önce de Bahçeşehir Üniversitesi'ne geçtim; ama Galatasaray'da ders vermeye devam ediyorum. Galatasaray'ı bırakamam.

Dünya ekonomisi ve Türkiye ekonomisi hakkında görüşleriniz nelerdir?

2. Dünya Savaşı'ndan günümüze uluslararası ticaret ve sermaye hareketleri o kadar gelişti ki ortaya devasa bir küresel ekonomi çıktı. Artık tüm ulusal ekonomiler birbirlerine bağlılar. Amerikan ekonomisi halen en büyük ekonomi. Ama Çin hızla büyüyor. Şimdi 3. durumda. Yakında kişi başına gelir olarak değil ama toplam üretilen değer olarak 2. büyük ekonomi olacak. Asya ülkeleri de hızla Batıyı yakalıyorlar. Batının özellikle de ABD'nin tahtı sallanıyor. Buna karşılık Afrika'da birkaç istisna dışında ekonomiler geriye gidiyor. Yoksulluk artıyor. Dünya ekonomisi pek çok dengesizliğe gebe. Enerji ve diğer doğal kaynaklar, zenginleşen 1 milyar 400 milyon Çinli'ye ve bir o kadar da Hintli'ye yetmeyecek. Bir süre sonra büyük paylaşım gerginlikleri yaşanabilir. Fosil kaynaklara dayalı hızlı büyümenin sonucu olan küresel ısınma da insanlığı tehdit ediyor. Küresel ekonomi ve sorunları daha çok uluslararası iş birliği ve dayanışma gerektiriyor; ama dünya henüz böyle bir düzenden çok uzak.

Türkiye'ye gelince.... Son 60 yılda çok parlak bir performans sergileyemedik. Batı ile aramızdaki gelir uçurumu çok az kapandı. Oysa aynı dönemde bizden geride olan pek çok Asya ülkesi, örneğin Kore, bizi geçtiler; hatta tur bindirdiler. Bu başarısızlığın ardında yanlış iktisat politikaları var elbette. Türkiye ekonomisi hızlı büyüme

dönemlerinin ardından derin krizler yaşadı. Ortalamada hızlı büyüyemedik. Bunun başlıca nedenleri üretmeyi değil, tüketmeyi sevmemiz ve eğitime yeterince kaynak ayırmamız. Türkiye, kadınları yeterince eğitmeyi başaramadı. Kadınların iş gücüne katılım oranı halen çok düşük. Daha başka nedenler de sıralanabilir tabii; ama sonuç değişmiyor. Türkiye'nin gelecek 20 yılda Avrupa ortalama gelirini yakalaması için daha çok çalışmamız ve devletin eğitim ile alt yapıya daha çok kaynak ayırması gerekiyor.

Dünyanın içine girdiği ekonomik krizi neye bağlıyorsunuz? Bu krizden ne zaman çıkılacak? Türkiye çok etkilenecek mi?

Kriz ABD'den kaynaklandı. Bir dizi yanlış politika ve körlük, üst üste bindi ve krizi yarattı. ABD'nin krizi de, yukarıda değindiğim küresel karşılıklı bağımlılık nedeniyle hızla tüm dünyayı etkisi altına aldı. ABD krizinin ortaya çıkışını, teknik söyleme fazla girmeden kısaca şöyle özetlemeye çalışayım:

Amerikan rüyası, herkesi ev sahibi yapmaktı. Bush bunu ciddiye aldı. Konut kredilerini devlet eliyle desteklemeye başladı. Durum müsaitti. Faizler çok düşürülmüştü. Kredi boldu. Bankalar kâr hırsıyla kredi verecek müşteri arıyorlardı. Normalde kredileri geri ödeyemeyecek kadar yoksullara da kesenin ağzını açtılar (subprime mortgage kredileri). Bankalar daha çok kredi verebilmek için verdikleri kredileri yatırım bankalarına devrettiler. Onlar da bunları başka menkul varlıklarla paketleyip tüm dünyaya sattılar. Değerleme (rating) kuruluşları da bu finansal kağıtlara en yüksek notları verdiler. Yani risksiz dediler. Oysa çok riskliydi. Nitekim bu çark ABD'de ve diğer ülkelerde konut fiyatları yükseldikçe döndü, ama piyasa doyup, fiyatlar aşırı yükseldiğinde, bu kez fiyatlar düşmeye başladı. Yoksullar kredileri ödeyemez duruma geldiler, dolayısıyla bu kredilere bağlı finansal varlıklar da hızla değer yitirmeye başladı ve banka sistemi çöküşün eşiğine geldi. Tonlarca para dökülerek banka sistemi kurtarıldı; ama finans krizi kaçınılmaz olarak üretime sıçradı, talep düştü. Şimdi durgunluğun tam ortasındayız.

Türkiye'ye gelince.... Maalesef etkilenmeye başladık bile. Neyse ki banka sistemi 2001 krizinden sonra epeyce sağlamlaştırılmıştı ve iyi denetleniyordu. Bu bakımdan finansal kriz çok etkilemedi. Ama en büyük üç pazarımız; Avrupa, Rusya ve Orta Doğu pazarları krizin etkisiyle daralıyor. Dolayısıyla bizim de ihracatımız azalıyor. İç talep de biraz panikten, biraz yüksek faizlerden fazla yüksek değil. 2008'in sonu, 2009'un ilk yarısında sanırım ekonomi bir miktar küçülecek ve işsizlik artacak. Küresel ekonominin 2009'un ikinci yarısından itibaren krizden çıkması bekleniyor. Türkiye de aşağı yukarı bu zamanlamayla krizden çıkar. Ancak bu hızlı bir çıkış olamayacak. İşsizlik uzun süre sorun olmaya devam edecek.

Ekonomist olmanın en kolay ve zor yanı nedir?

Zor yanı herkes sizden ekonomik büyüklüklerle ilgili, özellikle de döviz kurlarıyla ilgili mükemmel öngörüler beklerken, sizin bu öngörülerini çoğu zaman isabetli bir şekilde yapmaktan aciz olmanız. Ekonomi pek çok nesnel faktörü içerir; ama en önemlisi insanın da işin içine girdiği bir alan. İnsan davranışlarını öngörmek ise çok zor. Ekonomi de çok karmaşık. Fizik gibi kesin öngörüler yapmak olanaksız. Ama bir hayli ilerleme sağlandığını da söyleyebilirim. Bu bakımdan heyecan verici bir bilim.

Kolay yanı, ekonomistlerin yanlış çıkan öngörülerinin çabuk unutulması...

Son bir soru: Bizim gibi gençlere cep ekonomisi ile ilgili neler öğütlersiniz?

Cep harçlıklarınızla mutlaka tasarruf yapın. Az da olsa yapın ve bu birikimle ihtiyacınız olan bir şey satın alın. Para kazanmanın kolay olmadığını (pek çok insan için), tasarruf yapmadan yatırım, yatırım yapmadan üretim, üretim olmadan tüketim olamayacağını bu yaşlarda kavransanız, Türkiye'nin de işi kolaylaşır, siz de hayata atıldığınızda daha az düş kırıklığına uğrarsınız...

Sizlere başarı ve şans diliyorum...

Çok teşekkür ediyorum...

Yaman GÜRSEL

Denizde Bir Gün

Hazırlıkların kaynaşması için İstanbul Yelken Kulübü'ne düzenlenen gezinin ilk yolcuları Hazırlık A öğrencileri; yani benim sınıfımdı. İçimizde bir arkadaşımız hariç yelkenle ilgilenen olmadığı için sadece tahminler ve düşüncelerle çıkmıştık yolculuğumuza.

Sabahın erken saatlerinde kulübe varınca, günü sıcak bir şekilde geçireceğimiz eğiticilerimizle tanıştık. Hepsi güler yüzlü insanlardı ve en az bizim kadar heyecanlıydılar. İlk olarak yelken sporu ile ilgili temel bilgiler edindik. Yelken yapmayı sağlayan rüzgârın geldiği yönler göre aldığı adları, içinde bulunacağımız teknenin bölümlerini öğrendik. Hatta tekneyi doğru bir şekilde ilerletebilmemiz için seyirlerin türleri üzerinde de duruldu. Orsa, apaz, dar apaz... Yeni bir düğüm çeşidi bile öğrendik.

Sabahın erken bir saati olduğu ve henüz uykumuzu alamadığımız için arada minik bir kahve molası vermeyi de unutmamak tabii.

Kara eğitimi olarak adlandırılan bu bölüm bitince, heyecanımız ve motivasyonumuz daha da artmış bir

şekilde eğlenerek ve gülerken öğlen yemeklerimizi yedik. Yemek sırasında havanın rüzgârlı oluşu bizi önce biraz korkuttu; ama güneşi bulutların arasında parlarken görünce boşuna endişelendiğimizi anladık.

Yemekten önce marinaya doğru yol almadan önce güvenliğimiz için can yeleklerimizi giymeyi unutmamak. Bu giysiler çoğumuzda garip durduğu için görüntüler komikti. Marinada öğretmenlerimiz bizi iki gruba ayırdı ve teknelerimize yerleştik. Önce, denize açılınca yapmamız gerekenler anlatıldı.

Öğretmenlerimiz daha fazla sabredemeyeceğimizi anlayınca

marinadan ayrılıp ilerlememiz gerektiğine karar verdiler. Önceleri; dönüşler, halatları bağlama ve dümeni kullanma bizi biraz zorlarsa da tekneyi alabora etmeden yönetmeyi başardık. Görev paylaşımı sürekli değişti; her öğrenciyeye dümene geçme şansı tanındı. Sıra bana gelince bir anlık yanlış anlamamla tekne iskele tarafında aşağı yatınca orada oturan arkadaşlarım biraz korktular; ama yine de onları ıslatmadan tekneyi dengede tutmayı başardım. Denizdeki hafif dalga ile ilerleme o kadar hoş bir duyguydu ki bunu yaşamım boyunca unutmayacağım.

Marinaya geri dönme anı gelince, bitmesini hiç istemediğimiz bir deneyim olduğundan hepimize denizden ayrılacak olmanın hüznü çöktü. Teknemizin yelkenlerini kapatıp, rotamızı marinaya doğru çevirince, diğer teknenin de bize aynı şeyleri yaptığını gördük, karaya tekrar ayak basıp, güne başladığımız yere döndüğümüzde B sınıfının kara eğitimi bitirdiğini gördük ve onlara ertesi gün denizdeyken yaşayacakları güzel anları anlattık. Servislerimiz bizi almaya geldiklerinde okula ya da evlerimize dönmek üzere oradan ayrıldık ve hazırlık senemizin güzel bir anısını yaşadık ve birbirimizle daha da kaynaştık.

Damla VURAL

Nesli Tükenen Canlılar

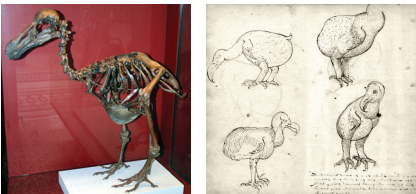

Dodo

Dodo, 1662 yılında soyu tükenmiş bir kuştur. Bu kuş, daha önce hiçbir insanın bilmediği Mauritius adasında bulunan bir türdür. Adadaki hayatları o kadar rahattı ki bir süre sonra kanatları işlevsizleşmeye başladı ve uçuşa özelliklerini kaybettiler. Boyları yaklaşık 1 metre, kiloları ise 20 kilogramdı. Dodo, güvercinlerin uzaktan bir akrabasıydı. Bu hayvanlar zamanında adaya uçarak gelip, yerleşmiştir. Otçul bir hayvan olan dodo, meyvelerle beslenirdi. Bu hayvanın neslinin tükenmesinin sebebi ise tamamen insanlardır.

Bu hayvanların sonu, denizcilerin 15. yy sonlarında adayı bulması ile başlar. Denizciler, onları aptal gibi karşılayan bu hayvanlara, aptal anlamına gelen "Dodo" ismini koyar. Ardından da yavaş yavaş adada yerleşim başlayınca insanlar eti güzel olan dodoları avlamaya başlar. İnsanların yanlarında getirdikleri köpek, kedi ve domuzlar da dodo yumurtalarını yer. Ayrıca dodoları yakalamak için insanların çaba sarf etmeleri gerekmez, çünkü kanatları işlevsizleşen dodoları avlamak işten bile değildir. İnsanların dodoları böyle vahşice avlamaya devam etmesi sonucu dodolar yaklaşık 200 yıl içinde hiç evrimleşme fırsatı bulamadan yok olmuştur.

Dodolar hakkında şu anki bilgilerimiz Mauritius adasında bulunan kemiklerin yanı sıra eski çizimlere de dayanıyor.

Dev Kunduz

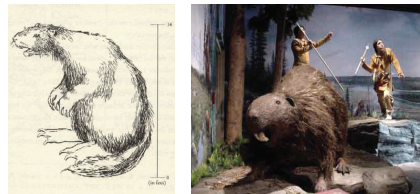
Dev kunduz isminden de anlaşıldığı gibi çok büyük bir kemirgen türüydü. Boyu 2.5 metreyi bile bulabiliyordu. Kilosu ise 60 kg ile 100 kg arasındaydı.

Soyu günümüzden 10.000 yıl önce tükenmiştir. Dev kunduz, son buzul çağında Kuzey Amerika'da yaşamış en büyük kemirgenlerden biriydi. Ne zaman ortaya çıktıkları tam olarak bilinmese de Kanada'nın Toronto kentinde bulunan en eski fosil 70. 000 yaşındadır. Dev kunduzların ilk fosili 1837'de Ohio'da bir tundra bataklığında bulunmuştur. Dev kunduz fosilleri çoğunlukla ABD'nin Illinois ve Indiana eyaletlerinde bulunmuştur. Dev kunduzun soyunun tükenmesinin sebebi olabilecek iki ana teori vardır: Bunlardan birincisi buzul çağından sonra yaşanan ekolojik yenilenmeye alışamamış olmaları, ikincisi ise insanların dev kunduzları öldürmüş olabileceğidir. Lâkin insanların dev kunduzları avladığına dair hiçbir kanıt yoktur.

Dev kunduzlarla modern kunduzlar arasındaki en büyük fark, boyları dışında ağız yapılarıdır. Modern kunduzların ön dişleri oyma kalemi gibidir; ama dev kunduzların ön dişleri daha büyük ve daha geniştir. (15cm'e kadar olabilirler.) Bir başka fark ise kuyruklardadır. Dev kunduzların kuyrukları modern kunduzlarınkine göre daha uzun ama daha dardır.

Dev kunduzların modern kunduzlar gibi suya barınak kurup kurmadıkları bilinmiyor; ama Ohio'da bulunan dev bir kunduz barınağının dev kunduzlar tarafından yapılmış olabileceğine inanılıyor.

Bali Kaplanı

Bali kaplanı Endonezya'da Bali adasında yaşamış bir kaplan türüdür. Adını bulunduğu adadan almıştır. Bali kaplanı, Bali adasında bulunmuş üç kaplan türünden biridir. Diğer iki tür ise soyu tükenmiş Java kaplanı ve durumu kritik olan Sumatra kaplanıdır. Bali kaplanı adadaki en küçük kaplan türüydü. Erkek kaplanların kilosu 90-100 kg. arası olurdu, boyları ise 220-230 cm. arası olurdu. Dişilerin kilosu 65-80 kg. arasıydı, boyları 190-195 cm. arasıydı. Bali kaplanlarının kürkü kısa, koyu turuncu renklidir. Çizgileri diğer türlere oranla daha az ve rengi daha koyuydu. Nadiren çizgiler arasında küçük siyah noktalar bulunuyordu. Bu kaplan 8 ila 10 yıl arası yaşıyordu. Bali kaplanları adadaki çoğu memeliyi avlarken Bali kaplanlarını avlayan tek varlık insandı. Son Bali kaplanlarının soyunun tükenmesinin iki nedeni vardır: Bunlardan birincisi, insanların bu kaplanları avlamasıdır. İkinci neden ise yaşam alanı darlığıdır; yani küçük olan Bali adasında ormanların azlığı. Son kaplan 1937 yılında Bali'nin batısında öldürülen yetişkin bir dişiydi. Kaplan öldükten sonra başka Bali kaplanları görüldüğüne dair söylentiler çıktı; ama hiç kimse kaplanın hâlâ yaşadığını kanıtlayamadı.

Mert KIZILIRMAK

Elbettenin Öyküsü

Ekimin başıydı. Şiddetli rüzgâr Sümela'nın taşlarını hiddetle dövüyordu sanki. Serince bir gündü.

Upuzun ve dik merdivenler yoruyor, halsiz bırakıyordu insanları.

Konuşarak yürüyorlardı. İşte tam o sırada görmüştü Hülya o çiçeği, hayatına katacağı büyük anlamı bilmeden. « Dur » demişti Jale'ye «Resmini çekmem lazım». Birkaç adım arkasından gelen Jale'nin ise durmaya hiç niyeti yoktu, bir an önce en tepeye çıkıp manzarayı seyretmek istiyordu.

Çevredeki ağaçlar müthiş bir dinginlik veriyordu insana. Fakat en tepeye yaklaştıklarında etraflarını sarp kayalıklar sarmıştı. Oradaydı işte, kuru, verimsiz bir kayanın içinden adeta can bulup çıkmıştı o yemyeşil güzel çiçek. Oysa yakınında ne başka çiçekler, ne de böylesine bir çiçeğin yetişmesine imkân sağlayabilecek toprak vardı. Doğanın bir hediyesiydi bu belki de.. Hülya hemen bu olağanüstü güzellikteki çiçeğin resmini çekti. Ardından gelen Jale ise « Hadi bırak şu çiçeği de devam edelim » diyordu. O gün Sümela'da çok güzel bir gün geçirdiler; ama hiçbir şey Hülya'yı o kayaları delip çıkan çiçek kadar etkileyememişti. Bütün gün hep o çiçeği düşündü. Birkaç gün sonra İstanbul'a, normal hayatına dönünce bu çiçeği unutmuştu; fakat bir süreliğine.

Otuzlu yaşlarını sürüyordu. Kendisini mutlu hissettiren bir evliliği ve hayatını adadığı bir oğlu vardı. İnsanları mutlu etmek için uğraşırdı adeta. Dışarıdan gözükmese bile bir tarafı çok kırılıyordu; yine de o bu kırılığını yüzündeki gülümsemeye saklamasını iyi biliyordu. Eğlenmeyi asla alışkanlık haline

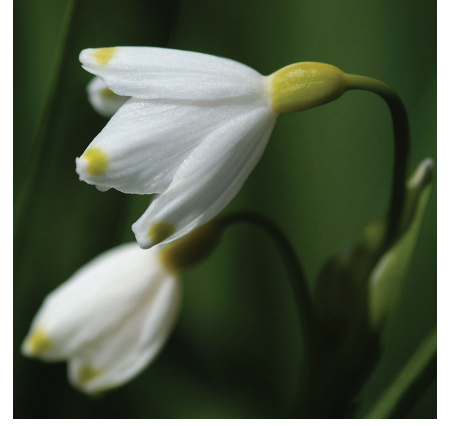

getirememişti, eğlendiği zaman iyi eğlenirdi; ama çok zaman ufak bir söze kırılır, tatsız bir olaya gereğinden fazla üzüldü. Ne var ki her şeyi içine atması nedeniyle insanlar onu her zaman çok mutlu zannederlerdi.

Yıllar, ömürleri takvimlerden çalışıyordu. Oğlu hızla büyürken, Hülya ise günlerini çalışarak geçiriyor, mutlu günler, yaşanması gereken hüznler ve arkadaşlarla paylaşılan güzel anlarla zaman geçip gidiyordu... Kırk üç yaşına henüz basmıştı. Fakat sanki bedeni kendine ait değilmiş gibi geliyordu Hülya'ya. Yaşının gerektirdiği birtakım tahliller yaptırması gerekiyordu. Bu tahlillerden sonra kanser olduğunu öğrenmişti Hülya. Hem de iyileşmesi çok zor bir durumdaydı. O güne kadar çok az görülmüş bir tümör çeşidi olduğunu söylemişti doktoru.

Hayat bitiş ve başlangıçlarla doludur. Hülya yeni bir başlangıç olduğunu düşündü bunun. İlk anda pek çok insanın hissettiği şoku yaşamış olsa da o ilk öğreniş anında verdiği tepkiyi yıllar sonra hatırlamayacaktı bile. « O anda kimi insanın aklına çaresizlik; hatta ölüm gelir » diyordu. « Fakat bende nasıl bir çağrışım yaptıysa yıllar önce Sümela'da çektiğim resmi hatırladım hemen. » O imkânsız gerçekleştirmişti; ama imkânsız nedir ki aslında? Doktor ameliyattan önce bir sürü şey istemişti, «Kötü bir dönem geçirdim, çok kötü hissettiğim zamanlar oldu ama asla en kötüsünü düşünmedim, sürekli o çiçeği düşünüyordum. » demişti yıllar sonra kendisiyle aynı hastalığı geçiren arkadaşına. Arkadaşları doktor kontrolüne sakinleştiriciler, anti-depresanlar alarak gidiyordu; fakat Hülya asla bunu yapmadı, dönülmez bir yolun başına geldiğini bilse bile «Kendi kendime yeneceğim.» diyordu bu hastalığı.

Onu bir anlamda hayata bağlayan şey oğluydu aslında. Henüz dokuz yaşındaydı ve onun üzülmelerini, hele hele annesiz kalmasını hiç istemiyordu. Umuda sarılmıştı bir kere; bu yüzden çok büyük bir acı yaşasa da bir gün bile

ağlamadı. Üzüldüğü tek şey bugüne kadar hayatı gereğinden fazla ciddiye almasıydı, bir yandan da hastalığın olumlu taraflarını görüyordu, artık hayatı tiye alacaktı. Karar vermişti artık bu hastalık « yenilecekti! »

Sıcak bir haziran sabahı herkes tatil hevesiyle heyecanlanırken Hülya hastaneye gidiyordu. Başaracaktı bunu biliyordu, umudu vardı, arkadaşları hep onun yanındaydılar ona destek olmak için. Yeni bir başlangıca doğru hızla gidiyordu. Son bir kez ufak bir korkuya kapıldı ve hemen ardından arabanın camından gördüğü manzara, onu bir daha kopmamak üzere hayata bağladı. Dışarıda çocuklar büyük bir hevesle uçurtma uçuruyorlardı, uçurtmalar ellerinde rüzgârla daha yükseğe çıktıkça çocukların neşeleri daha da artıyordu. Ne var ki Hülya oğluyla hiçbir zaman uçurtma uçuramamıştı ve kendi kendine söz verdi: « Bir an önce iyileşip Onur'la uçurtma uçuracağım. »

Her şey hazırды, tüm umutları ve yüzünden eksilmeyen gülümsemesiyle ameliyata girdi. Ameliyattan önce aklına gelen son şey kayaları delip çıkan çiçekti, bir an kendisini o çiçeğin yerine koydu.

Tüm o umutlara rağmen ameliyat beklenen sonuçları vermemişti, durumu kötüye gidiyordu. Yapılan kemoterapiler belirleyecekti sonucu. Bu da upuzun bir tedavi süreci demekti, 6 ay kadar...

Hülya ameliyattan sonra artık o çiçekle özdeşleşmişti. Evet, kötü bir deneyim yaşıyordu, ama umutları tükenmemişti. « Ben yaşamaktan asla bıkmadım, daha yaşayacağım bir sürü güzel gün ve paylaşacağımız bir sürü

şey var » diyordu arkadaşlarına, yüzündeki o en sıcak gülümsemesiyle.

Hayatta çok zaman yeniden başladığımızı söyleyerek kendimizi kandırmayı deneriz. Hâlbuki yeni başlangıçlar çok büyük fedakarlıklar ve değişimler ister. Hülya bunu başarıyordu işte. Eski kırılma anlarını ameliyat masasında bırakmıştı, pek çok beklentisi ve hırslardan vazgeçmişti. Bunları asla bir yenilgi olarak görmüyordu; çünkü hayatta hiçbir zaman beklediği kadar büyük mutluluklar bulamayacağını anlamıştı. Artık küçük şeylerle mutlu oluyordu. Bunlar kimi zaman güneşli bir gün, kimi zaman içimizi ısıtan bir kahkaha kimi zaman da bahçedeki cılız çiçeklerin baharın gelmesiyle birden yeşerivermesiydi, hayatı yeni yeni tanıdığını düşünüyordu. « İyileşir iyileşmez herkese yaşamın anlamını anlatacağım » diyordu. « Hayatta hiç kimse küçük ve gereksiz şeyler için canını sıkmamalı, çünkü hayat çok kısa.» « Ben bunu daha erken anlamış olmayı isterdim. Ne kadar geç kaldıysam o süreden çok daha fazla insana umudun mutluluğunu anlatacağım, hayatta kimse yaşama hevesini kaybetmemeli» diyordu.

Birkaç hafta sonra kemoterapiler başladı, bu çok zor dönemlerinde «Beni en iyi anlayan kişiler» dediği arkadaşları ve ailesi onu asla yalnız bırakmadı. Zaten hangi büyük başarı sadece tek

kişiye mal edilebilir ki? Sevgiyle, her gün yeniden sarıldığı umutlarıyla bir an evvel iyileşmeyi bekliyordu.

Bu zorlu süreçler içerisinde bir gün doktoru ona: « Saçların dökülecek » dediğinde « Ne var » dedi, « Kökü bende değil mi? Peruk takarım bir süreliğine ». Cesareti doktorları şaşırtıyordu, iyileşme süreci hızlanmıştı. Her kemoterapiden sonra bedeni büyük bir çöküntü yaşasa da doktorlar artık büyük bir tehlike kalmadığını söylüyorlardı. « Yaşadıklarım bana çok ilginç gözlemler yapma olanağı verdi. Kemoterapi sırasında pek çok insanla tanıştım. Fakat hepsinde gördüğüm ortak şey gözlerindeki o buğulu mutsuzluktu. Ben sadece inandım, elbette iyileşeceğim dedim. Tersine de olabilirdi ama olumlusu için sadece inandım, bunu gerçekleştirmenin de o kadar zor olduğunu düşünmüyorum »

Çevresindekilerin yaşama sevincini kaybetmemesi için elinden geleni yaptı, bütün bir yazı evde geçirmek pahasına. Nasıl olsa hayatı kazanmıştı artık daha ne güzel yazlar vardı önünde kim bilir?

Yaşanan her deneyim insanlara acılarla savaşmayı öğretir. Hülya oğlunun hastalıktan etkilenmemesi için elinden geleni yapar fakat Onur uzun dönemler annesiz kalır, günlerini dezenfektan kokan hastane odalarında geçiren annesine büyük bir özlem duyar. Ders almayı da ihmal etmez, hayatta bazen tek başına durmayı da öğrenmek gerekebilir. Nitekim o, annesi tamamen iyileştikten sonra birlikte uçurtma uçurdukları günde bunları çoktan unutmuş olacaktır.

Hülya umut etmeyi, inanmayı ve gülümsemeyi asla unutmadı. Her güne yeni bir umut ışığıyla, sevgiyle bağlandı. Sevdikleriyle, olumlu düşünceleri ve inançlarıyla bu kötü günleri, arkadaşlarla paylaşılan güzel anılara dönüştürebildi. İyileşmesinden birkaç ay sonra ise radyoda duyduğu bir şarkıyı « işte bu benim hikayemi anlatıyor », « umarım herkese bir umut ışığı olur »

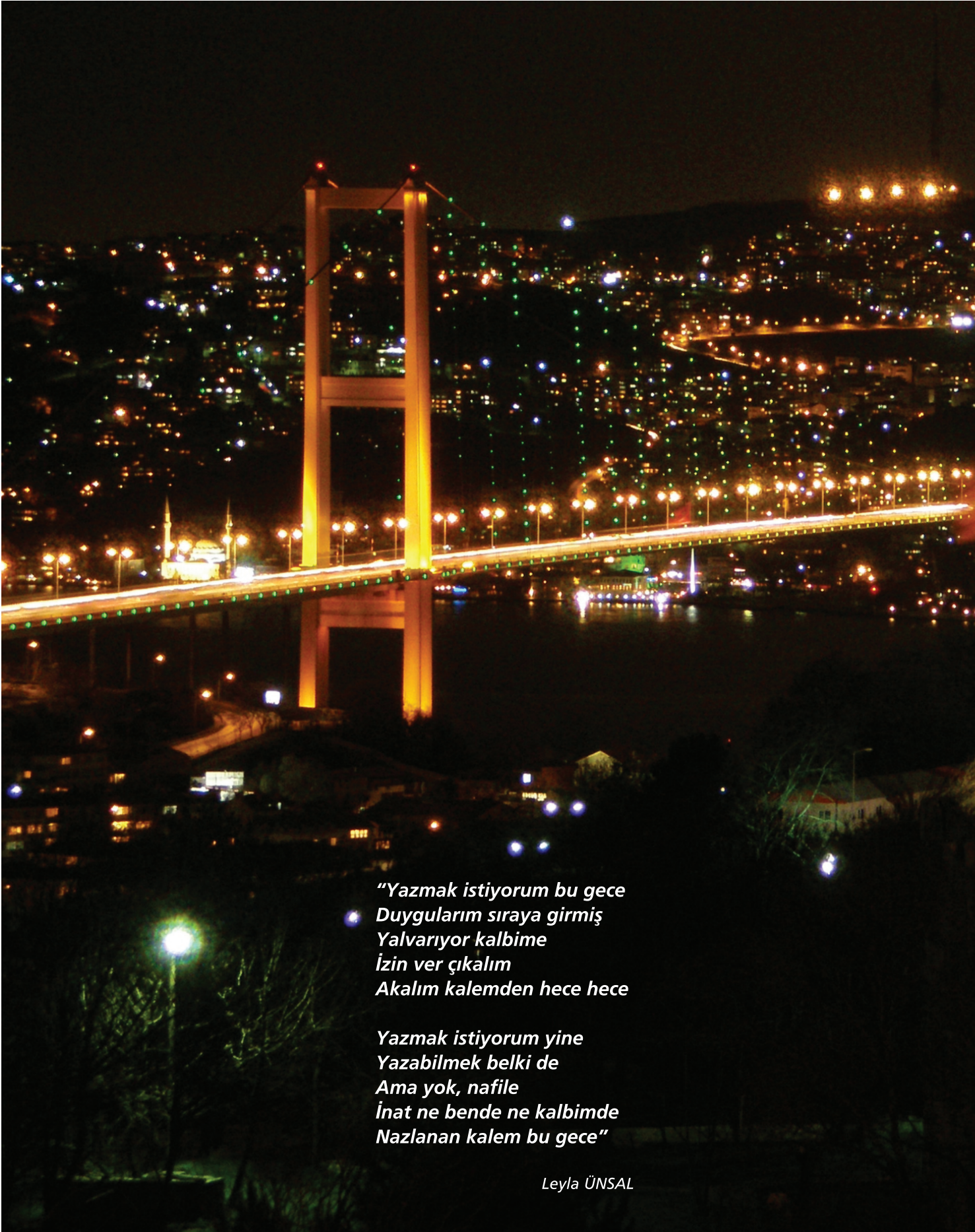

diye benimsedi ve zor dönemlerinde hep hatırladı: « En büyük acılar unutuluyorsa, en derin yaralar kapanıyorsa ben neden aynı kalayım » diyordu şarkı « elbette bugün ağlıyorsam yarın güleceğim » Bu sözler Hülya'nın duygularını anlatıyordu, hayat acılarla dolu olduğu kadar mutluluklarla da doluydu ve kesinlikle yaşamaya değerdi, yaşanan mutsuz anlarsa bize hayat yolunda destek olacak kalkanlardı adeta.

Kısacası Hülya çeşitli olağanüstü iksirlerle iyileşmedi. Onu iyileştiren şey ufak bir mutluluktan yaşama sevinci çıkarılabilmektir. O sadece payına düşeni yaptı, inandı. İnanmak yetmeyebilirdi fakat yine inanmaktan başka çare yoktu. Hayat da böyle değil miydi işte? Pek çok kişi çok büyük mucizeler beklerdi ve hayalleri gerçekleşmeyince büyük üzüntü duyarlardı. Unuttukları nokta her başarının önce küçük umutlarla ve inanmayla gerçekleşeceğiydi. Bu başarıyı Hülya önce kendisine, olumlu düşünmesine, sonra ise arkadaşları, ailesi ve doktorlarına borçluydu. Gerçek başarılar ufak ufak umutlarla başlıyor ve güçlü ve inançlı bir ekibin çalışmasıyla son buluyordu.

Yıllar sonra düzenlenen uluslararası yarışmada Sümela'da çektiği « kayaları delip çıkan çiçek » resmiyle birincilik ödülü aldığında şunları söylüyordu Hülya: « Eğer bir çiçek sarp bir kayanın içinden fıskırıp hayatına devam edebiliyorsa, ben de bunu başarmalı, yaşama azmimi ve sevincimi hiçbir şartta kaybetmemeliydim. Çünkü o çiçek bendim »

Onur KARAMERCAN

*“Yazmak istiyorum bu gece
Duygularım sıraya girmiş
Yalvarıyor kalbime
İzin ver çıkalım
Akalım kalemden hece hece*

*Yazmak istiyorum yine
Yazabilmek belki de
Ama yok, nafile
İnat ne bende ne kalbimde
Nazlanan kalem bu gece”*

Leyla ÜNSAL

İstanbul Yalnız Sen Olsam

Yağmur olsam düşsem ince ince
Akşam yollarına
Kuşlar taşısa beni sana
Gözyaşlarına karışsam

Aşıkların suyu olsam
Sana susadıklarında
Fakir bir çocuğun eline konsam
Isıtsam
Yağmur olsam yalnız sana yağsam

Akşam olsam kapatsam üstünü
Sarsam seni bir çarşaf gibi
Kimseler görmesin diye seni
Deniz kovalasa sessizliğimi

Yalnızlığını hatırlatsam sana
Nice yaşını kutlasam
Kaybolsam şehvetinde
Akşam olsam yalnız seni örtsem

Sarı bir yaprak olsam
Uçsam tam kalbine
Rüzgâr yorganım olsa
Parlasam yıldız gibi

Yere düşsem
Unutulsam sen gibi
Gözyaşları ve
Kaybolmuş umutlarla beslensem
Sarı bir yaprak olsam yalnız sana sarılsam

Şarkı olsam bir yalnızın dilinde
Seni anlatsam
Ezberletsem rüzgârlara
Haykırsalar seni bana
İstanbulum yalnız sen olsam

Gökçe GÜLKAN

Fotoğraf; İstanbul'un binbir zevki / Yiğitcan PAR

Gökşin Sipahioğlu; ulu bir çınar

Gökşin Sipahioğlu, çoğu gencin adını bile bilmediği, çoğumuzun büyüklerinin hatıralarında yaşayan muhteşem bir insan. Ne mutlu bana ki onunla tanışma fırsatı buldum. Bildiğiniz gibi son birkaç haftadır okulumuzda sergisi var, bu yazıyı ona adamak istiyorum.

Gökşin Sipahioğlu, 28 Aralık 1926 yılında İzmir'de doğmuş ve lise öğrenimini Saint Joseph Fransız Lisesi'nde yapmıştır. Buradan mezun olup, İstanbul Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi almıştır.

Gazeteciliğe, spor yazarı olarak "Sait Ceylan" takma adıyla İstanbul Ekspres'te başlamış ve kısa zamanda yazı işleri müdürü olmuştur. Yaklaşık 2 yıl sonra, gazeteciliğe Yeni Gazete adlı gazeteyi yayımlayarak devam etmiştir, hatta Çetin Altan ve Aziz Nesin bu gazete sayesinde adlarını

duyurmuştur. Bu arada Gökşin Sipahioğlu Vatan Gazetesi'nde çalıştığı dönemde yarattığı erken baskı sistemi ile Türk gazeteciliğine önemli bir katkıda bulunmuştur.

Yıllar sonra, Hürriyet Gazetesi'nin Paris büro şefi olarak Fransa'ya gitmiş, orada kaldığı yıllar içinde Fransa'da ortaya çıkan önemli olayları fotoğraflayarak ün kazanmıştır. Örneğin; 1967'de Fransız yönetimine karşı ayaklanan Cibuti'de başkaldıranlara ateş eden Fransız jandarmaları ve 1968'de Paris'teki öğrenci olaylarını fotoğrafladı, hatta bu fotoğraflar ünlü Fransız yazar Jean Bertolino'nun Les Trublions kitabında yayımlandı.

Sipa Press'i daha sonra eşi olacak olan Amerikalı gazeteci Phyllis Springer ve Cumhuriyet Gazetesi'nin Atina Muhabiri Kosta Daponte ile 1969 yılında kurmuştur.

Gökşin Sipahioğlu ile küçük bir söyleşi;

Yıllarca bir sürü gazetede çalıştınız. En çok hangisinde çalışırken değişik duygular yaşadınız?

Yeni Gazete; çünkü bu gazeteyi, belki de şu anda bu başarılarla sahip olmam da en büyük payı olan

rahmetli annemin evini ipotekleyerek yayımlamaya başladım. Ayrıca Aziz Nesin, Sabahattin Ali, Çetin Altan gibi isimlerle çalışmak çok keyifliydi.

Sipa Press'i kurma fikri nereden çıktı?

Bu karışık bir konu. Reddedilmenin verdiği öfke sayesinde bu fikir ortaya çıktı aslında. İstedğim röportajları yapamamanın verdiği bir üzüntü... Gama Ajans ile çalıştığım dönemde Bratislava Konferansı'na gitme isteğim reddedilince, kendi

imkânlarım ile gittim Çekoslovakya'ya. Oradan dönerken fark ettim ki kendi röportajlarımı yapıp dağıtma vakti gelmişti. Herhalde dünyanın en zengin fotoğraf arşivlerinden birini yarattık Phyllis ve Kosta ile.

Şövalye onurunu aldığınızda neler hissettiniz?

O anda yaşadığım duyguları anlatmak mümkün değildi. Hem benim için, hem de ülkem için büyük bir gururdu bu. Hala düşündüğümde gözyaşlarımı tutamıyorum.

Gülce KARAARSLAN

İLKİYAR VAKFI

İlkıyar Vakfının adını daha önce hiç duymamıştık. 4 Nisan günü okulumuza bir okuma tiyatrosu sunmaya geldiklerinde, bu kurum hakkında hiçbir bilgimiz yoktu. Bu okuma tiyatrosunun sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Salona girip zar zor yerlerimize geçtikten sonra sunumun başında bu vakfın Türkiye'de eğitim göremeyen çocuklara, eğitim haklarını kazandırmaya çalışan bir vakıf olduğunu anladık.

İlkıyar Vakfı yetkililerinden biri, daha önceki deneyimlerini özetleyen şöyle bir cümle kurdu : «Bunu dinlemeden önceki halinizle, buradan çıkarkenki haliniz aynı olmayacak. ».

Gerçekten de öyle oldu, tanıtım filmi sırasında ve okuma tiyatrosunu dinlerken çok duygulandık. Özellikle tanıtım filmi öyle iyi hazırlanmıştı ki, insanın bu çocuklar için elinden geleni hemen yapası geliyordu. Biz de değiştik, salona girerkenki halimizle çıkarkenki halimiz farklıydı. Birçok kişinin de farklıydı. Eve gider gitmez İlkıyar Vakfı'na üye olduk. Bu çocuklar için biz de bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyoruz.

Elif ELGİN
Fulden TEZER

BİLGİSAYAR DAHİLERİ YERLİ KARDEŞLER

Oyun yazmaya Cevat Yerli 1989'da 17 yaşındayken Commodore 64 oyun konsoluna bir Alman arkadaşıyla başlamıştır. Yerli kardeşlerden Cevat ve Avni Samsun doğumludur. En küçükleri Faruk Almanya'da doğmuştur. Cevat ve Alman arkadaşı 1990 - 1995 yılları arasında üç oyun geliştirmiş; fakat başarısız olmuşlardır. 1995 yılında, Cevat'ın kardeşleri de onlara katılmıştır. 1996 yılında bir web sitesi üzerinden kırk kişi oyun geliştirmeye başlamışlar. 1997 yılında ilk ofislerini açmışlar; fakat maddi yetersizliklerden dolayı altı kişi ortak olmuştur. 1998'de ABD'deki E3 fuarına katılmışlar, fakat fuarın ilk üç günü kimse onlarla ilgilenmemiştir. Son gün, nVidia ile görüşme şansı yakalamışlar ve nVidia'nın grafik demolarını geliştirmek için sözleşme imzalamışlardır. 2000 yılında yaptıkları bir demo Paris'te Eiffel Kulesine yansıtılmıştır ve Fransız oyun yapımcısı Ubisoft'un dikkatini çekmiştir. Ubisoft Crytek'e gerekli maddi desteği sağlamış, bunun sonucunda Crytek üç yıl boyunca elli kişiyle FarCry adlı oyunu geliştirmiştir. Bazı ödüller kazanan bu başarılı yapım, oyun dünyasında yankı uyandırmıştır.

Bunun sonucunda dünyanın en büyük oyun yapım şirketi EA (Electronic Arts) ile anlaşmışlardır. EA yeni oyunları için 16.000.000 dolar gibi yüksek maddi destek sağlamıştır. Crytek 110 kişiyle 3,5 yılda Crysis adlı oyunu geliştirmiştir, bu yapımı Blur, nVidia, Microsoft ve Intel gibi büyük şirketler de desteklemiştir. Şu anda dünyanın en iyi grafiklerine sahip oyunudur. Crytek'in yazdığı oyun motoru bazı üniversitelerde eğitim için kullanılmaktadır. Geliştirdikleri programlar; Polypumb - CryEngine - Sandbox'tur. Ekipteki 26 grafiker de model dokular için 3D MAX, XSI, 2Brush, photoshop ve paint programlarını kullanmışlardır.

Nice bilgisayar dahileri yetiştirmemiz umuduyla...

Kemal AKAY
Atay BENZONANA
Ahmet GERMİRLİ

BEN BİR ÖĞRETMEN OLSAYDIM...

Koca dünyada yaşayan küçücük bir insanım. Ama, kendimi o kadar büyük görüyorum ki, benden milyonlarca kat daha büyük olan dünyayı değiştirmeye çalışıyorum. Ben bir öğretmen olsaydım, büyük ihtimalle mesleğime böyle duygularla başlardım. Kendi kendime, bir damla mürekkebin bir bardak suyun rengini nasıl değiştirdiğini düşünüp dururdum herhalde.

Eğer ben bir öğretmen olsaydım, bunları başaramadığımı görünce, başkalarını suçlamazdım. Suçu ne öğrencilerimde arardım, ne de çevremdeki insanlarda... Suçun benim olduğunu kabullenirdim.

Eğer ben bir öğretmen olsaydım, öğrencilerimi eğittiğim gibi, kendimi de eğitirdim ve elime bir bardak alıp, içine su doldururdum. Daha sonra, yanlışlarımı anlamak için de suya bir damla mürekkep akıttırdım. Neyi fark edemediğim acaba? Ben bu yolculuğa tüm dünyayı iyileştirmek, güzelleştirmek, kendi değerlerime göre

yeniden şekillendirmek için çıkmıştım. Neden tam tersi oldu?

Ben bir öğretmen olsaydım, kendime bu soruları sorarken, mürekkebin suyun içindeki yayılışını izlerdim; mürekkebi damlattığımda, önce damladığı yerin, daha sonra çevresinin, sonra bardağın bir bölümünün, en sonunda tümünün renginin değiştiğini fark ederdim ve insanları değiştirmeye dünyadan değil, kendimden başlamak gerektiğini anlardım.

Ben bir öğretmen olsaydım, kendimin öğretmeni olurum, çünkü bilirdim ki eğer ben gerçekten kendimi değiştirebilmişsem, gerçekten kendim olabilmişsem, çevremdeki insanlar bunu örnek alacaklardır.

Ben bir öğretmen olsaydım, alacakaranlıkta yanan bir mumun sadece kendi etrafını aydınlayabileceğini, ama her canlının da, o karanlıkta, sadece o ışığa yöneleceğini asla ama asla unutmazdım.

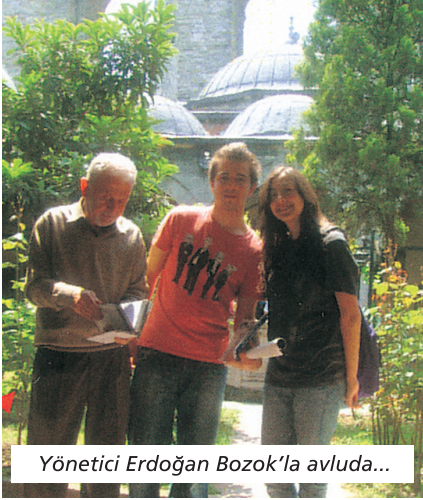
Ahmet S. ŞİMŞEK

KARİKATÜR VE MİZAH MÜZESİ'NE GEZİ

Müzenin giriş kapısı

Karikatür ve Mizah Müzesi'ni gezme düşüncesi, benim karikatüre olan özel ilgimden kaynaklandı. Mizah dergilerini kendimi bildim bileli takip ederim. Bu nedenle günümüzün mizah dergilerini ve karikatüristlerini ezbere bilirim; ancak bunların geçmişini bilmem. Öğrenmek ve sizlere de biraz olsun tanıtabilmek için kısa süreli bir gezi yapmaya karar verdim. Gezide Onur da bana eşlik etti.

Yönetici Erdoğan Bozok'la avluda...

Karikatür müzesine yaptığımız gezi gerçekten çok güzel geçti. Çok etkilendiğimi açıkça itiraf etmeliyim. Müzenin binası ve içi tarih kokuyordu. Bizi müzenin yöneticisi gezdirdi ve bize müzeyi anlattı. Müzedeki sergiler hakkında bilgilendirdi. Ayrıca bize kitaplar, broşürler ve afişler verdi. İlgili

Nasreddin Hoca ve Keloğlan maketleri

olmamıza da çok sevindi.

Karikatür ve Mizah Müzesi, ilk olarak 1975 yılında, Karikatürcüler Derneği'nin girişimi ile İstanbul Belediyesi tarafından Tepebaşı'nda açılmış, ancak 12 Eylül 1980 tarihinde kapatılmış. Daha sonra bu binanın yıkılması ile müze tamamen kapanmış.

27 Şubat 1989 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olarak, karikatürist **Erdoğan Bozok** yönetiminde, Saraçhanebaşı'nda Bozdoğan Kemerı bitişiğinde yer alan **Gazanferğa Külliyesi**'nde yeni müze hizmete girmiş. **Gazanferğa Külliyesi**; medrese, türbe ve sebilden oluşacak şekilde 16. yy'da Mimar Davut Ağa tarafından yapılmış. Yaptıran kişi de Darüssaade ağalarından Gazanferğa'dır.

Çok zengin bir arşive sahip olan **Karikatür ve Mizah Müzesi**'nde 20. 000'den fazla yerli ve yabancı orijinal karikatür bulunuyor. Her karikatüristin özel dosyalarının bulunduğu arşivde bütün çalışmalar kişilere, ülkelere ve konulara göre sınıflandırılmış durumda.

Müzeye gittiğimizde bizi müzenin yöneticisi ve yeniden açılmasına yardımcı olan kişilerden Erdoğan Bozok karşıladı. Bize kısa bilgiler vererek müzeyi gezdirdi.

Kapıdan girdiğimizde ise müzenin güzel avlusunu gördük. Bu avluda ünlü karakterlerin heykelleri ve resimleri var. Ayrıca tüm dünyadan karikatüristlerin kendi yorumlarını katarak çizdikleri Nasrettin Hoca karikatürleri de bu avluda.

Daha sonra içeri giriliyor. İçerde **ilk Türk karikatürü** de dahil olmak üzere birçok karikatür, eski dergiler, ünlü karikatüristlerin fotoğrafları ve eşyaları bulunuyor. Bu bölüm her zaman korunuyor ve değişmiyor. Bu bölüme **'Sürekli Sergi Bölümü'** deniyor.

Müzedeki dileyen herkesin gelip karikatür tekniklerini öğrenebildiği ve istediği şekilde çizim yapabildiği bir atölye var Bu atölyeye de **'Özgün Baskı Atölyesi'** deniliyor.

Başka bir salonda Özgün Baskı Atölyesi'ndeki çalışmalar sergileniyor. Erdoğan Bey bu salonda her ay farklı bir sergi yapıldığını ve eserlerin hep değiştiğini söyledi. Bu salona da

Mizah dergileri

'Değişken Sergiler Salonu' adı veriliyor.

Ayrıca müzenin çok zengin ve değişik eserlerden oluşan bir **mizah kitaplığı** da var. Bu kitaplıktan yararlanmak ve eserlerin fotokopisini çekirtmek mümkün. Fakat eserler ödünç verilmiyor.

İlk Türk Karikatürü

Çok güzel düzenlenmiş, zengin bir müze. Fakat biz gittiğimizde hiç ziyaretçi yoktu. Bence bu kadar çok eseri barındıran ve hep güncellenen bir müzenin daha çok ziyaretçisi olması gerekir.

Müzeyi gezmek isterseniz **pazar ve pazartesi dışında her gün 10. 00-16. 30 saatleri arasında açık**.

Şimdiden iyi geziler.

Zeynep Naz İNANSAL

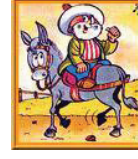

Çizerlerin sergilenen eşyaları

Çoğumuz, onun adını çocukken duyar, hayallerimizde bir Nasrettin Hoca tipi yaratırdık. Noel Baba gibi biriydi adeta bizim için. Severdik onu; çocukluğumuzun kahramanlarından biriydi. 2008'in Nasrettin Hoca yılı olduğunu öğrendiğimizde lise öğrencisi gençler olarak onu daha yakından tanımak istedik. Yaptığımız araştırmalardan sonra: « Eskişehir'in ilçesi Sivrihisar'ın Hortu köyünde 1208 yılında doğduğunu, Akşehir'de 1284 yılında öldüğünü, babasının Hortu köyünün babacan imamı Abdullah Efendi, annesinin aynı köyden Sıdika Hatun olduğunu, önce Sivrihisar'da sonra Konya'da medrese öğrenimi gördüğünü» öğrendik. Genç Nasrettin Konya'daki medresede hazırcevaplığı, hızlı işleyen buluş yeteneği ile çabucak ün kazanır. Bu yıllarda Hazreti Mevlana'nın yakın arkadaşı ünlü mutasavvıf Mahmut Hayrani'nin müridi olarak ondan dersler aldığı da bilinmektedir. Medreseyi bitirdikten sonra kadılık yapmak ister; ancak önce bugünkü avukatlık stajına benzeyen 'gölge kadılığı' görevinde bulunur. Ancak her zaman doğrudan yana tavır alan, gözünü budaktan esirgemeyen Nasrettin Hoca, rüşvetin, adam kayırmanın, yalancılığın iyice ayyuka çıktığı bir dönemde kadılık işinin kendisine göre olmadığını düşünerek müderrislik ve imamlık yapmak üzere Akşehir'e gider. Akşehir'de evlenir, iki

2008'de NASREDDİN HOCA 800 YAŞINDA

kızı olur. Nasrettin Hoca'yı tanıtırken şunları söylemekte de yarar görüyoruz: Onun yaşamıyla ilgili bilgiler, halkın kendisine olan aşırı sevgisi yüzünden söylentilerle karışmış, yer yer olağanüstü nitelikler kazanmıştır. Kısacası Türk insanı Nasrettin Hoca'yı çok sevmiştir; çünkü onda kendinden, kendi yaşamından izler bulmuştur. Onun olduğu ileri sürülen fıkraların incelenmesinden, bunlarda geçen sözcüklerin açıklanışından anlaşıldığına göre o, belli bir dönemin değil, Anadolu halkının yaşama biçimini, güldürü ögesini, alay ve eğlenme türünü, övgü ve yergi becerisini dile getirmişti denilebilir.

FIKRALARININ ÖZELLİKLERİ

Nasrettin Hoca fıkralarında yaşar. Nasreddin Hoca, bütün fıkralarında, soyut bir varlık olarak değil, yaşanmış bir olayla, bir olguyla bağlantılı bir biçimde ortaya çıkar. Olay karşısında duyulan tepkiyi ya da onayı fıkralarıyla dile getirir. Tanık olduğu olaylar, genellikle halk arasında geçer.

Hocamızın kişiliğini yine fıkralarından çıkarabiliriz: O; hoşgörülü, başkalarını düşünen, özü-sözü doğru, çevresine içtenlikle iyilik saçan biridir. İnançlara saygılı olmakla birlikte mutaassıp değildir. Hoca insanların kusurlarını birer birer yüzüne vurur; ama tek amacı vardır: İnsanoğluna kötüyü gösterirken onu iyiye yöneltmek.

O; bir halk adamıdır, su katılmamış Türk insanıdır. Bu nedenle Nasrettin Hoca'yı tanıyalım, tanıtalım ve 800. yaşında onu fıkralarıyla yaşatalım. İşte birkaç fıkrası:

Ortak Eşek

Hoca ile komşusu ortak olmuşlar ve bir eşek almışlar. Hayvan pazarından eve dönünce Hoca komşusuna sorar:

-Eşeğin hangi yarısı sana ait?

Uyanık komşu düşünür ve..

-Önü benim, arkası senin, der.

Hoca hemen eşeğin arkasındaki sinekleri kovalar, kuyruğunu düzeltir. Sonra da:

-Eşeğin bana ait olan kısmının işlerini yaptım, benim işim bitti. Şimdi sıra sende, arpa, saman al da sana ait olan kısmının işini gör, der...

Hazır Parayı Görünce

Borç yiyen kesesinden yer derler ya, Hoca da paradan yana bir gün darda kalmış. Gidip komşusundan biraz borç almış. "Bir hafta sonra paranı geri veririm komşu" demiş. Ama adam ertesi sabah kapıya dayanmış.

-Eee Hocam, dün aldığın parayı ödeyiver, çok sıkıştım..

Hoca bir haftalığına aldığı parayı hemen ertesi günü isteyen komşusuna çok bozulmuş. " Etme eyleme bir hafta sonra ödemek üzere anlaşmıştık" diye binbir türlü dil dökmüş. Ama komşusu Nuh demiş peygamber dememiş. "İlle de paramı isterim" diye tutturmuş.

Adamın laftan anlamadığını görünce Hoca pişkinliğe vurmuş işi:

-Bak komşum, şu yol kıyısındaki çalılıarı görüyorsun değil mi? demiş.

-Görüyorum ne olacak.. ?

-Hah, işte o çalılıarı ben diktim...

-Eee eline sağlık..

-Biliyorsun buradan her gün koyun sürüleri geçer.. O koyunlar bu çalılara sürtünecekler, sürtününce yünleri çalılara takılıp kalacak...

-Eeee..

-İşte o yünleri toplayıp eğireceğim, iplik yapacağım. Götürüp iplikleri pazarda satacağım, satar satmaz da borcumu ödeyeceğim, Paranı cebimde bil..

-İlahi Hocam, olacak şey mi senin dediğin, güldürme beni.. Keh keh keh keh..

-Seni köftehor seni, hazır parayı görünce nasıl da gülersin... !

Elif ELGİN-Fulden TEZER

NDS'NİN BEYAZ DUVARLARI ARASINDAKİ GERÇEKLER

Ses... Bir... İki...

Şu an okuyacağınız sayfalar büyük ihtimalle elinizde tuttuğunuz derginin en saçma sapan yazısını kapsıyor. Evet, ben dürüst bir insanım, bu yüzden eğer

adam gibi bir şeyler okumak isterseniz hemen sayfayı çevirebilirsiniz. Ama yok, inat ediyorsanız, o zaman NDS'nin beyaz duvarları arasındaki gerçeklerle yüzleşmeye hazır olun. (Hah, işte havalı bir giriş)

Onlarsız Notre Dame de Sion Düşünülemez Bile!

Hiç fark ettiniz mi bilmiyorum ama NDS'yi NDS yapan o kadar çok şey var ki... (Hayır, engembeli sınavlarından ve erken kalkmaktan bahsetmiyorum.) Eğer "Sınavdan sınava koşturmaktan durup düşünce vaktim olmadı!" diyorsanız, sanırım yardımcı olabileceğim. Her neyse, okuyun işte.

Sakız

Okul içinde satılmayıp da bu kadar çok tüketilen başka bir

yiyecek (yiyecek de değil ya, neyse) yok. Derste çiğnenir, yakalanılır, çöpe atılır (ama ne dramatik sahnelerdir onlar), sonraki ders yine çiğnenir... Bu döngü böyle devam eder. Sakız çiğnemek öğrencinin tamamen 'öğrencilik doğası'ndan gelen bir şeydir ve sonuçlarını bilse bile kendine engel olamaz. Sakız, öğrencinin karşı koyamadığı 'yasak elma'dır. Sakızın icat edilip okullarda çiğnenmeye başlamasından beri hala sakızların nereden geldiği bulunamamıştır.

Son Gün Ödev Yapmak

Aslında öğretmenlerin ödevleri birkaç hafta ya da birkaç ay önce vermeleri gereksizdir. Çünkü öğrenciler ödevlerini

daima son gün yaparlar. Teslim tarihine birkaç haftası bulunan bir öğrenci şöyle düşünür:

"Yarının işini bugünden neden yapayım ki?"
2 haftası kalanın düşüncesi:

"Daha var yahu, hafta sonu bir oturuşta bitiririm ben onu."
Ödevini ertesi güne yetiştirmesi gereken öğrenci:

"Ya bu zamana kadar aklım neredeydi benim?"

Her ne kadar bunun böyle olacağını bilseler bile, daima aynı şeyi yaparlar. Ödevine aldığı gün başlayan öğrenci yok denilecek kadar azdır zaten. Kimse ödevi yetiştirmek zorunda olmanın verdiği adrenalin duygusundan ve o heyecandan vazgeçemez.

Okulun adının yanlış okunması:

İşte bir Fransız okulu olmanın dezavantajı. Biraz da milletimizin yaratıcılığından olsa gerek, sokağa çıktığınız zaman okulun en az yirmi değişik ismi olduğunu öğreniyorsunuz. Bunlardan en şık olanlar: Notr Dam Deyşin, yazıldığı gibi okunması, Notr Dam dö Sayın ve en bilinen klasik: Notr

Dam Dasyon'dur. Bilmemek değil, öğrenmemek ayıp tabi.

Abercrombie, Ugg ve Moda:

Çoğu okul stil sahibi değildir. Nedeni ise çok basit: çünkü formaları "modifiye edilebilir" değildir de ondan. Ne saçmaladığımı sorarsanız, Notre Dame de Sion öğrencisi ister yaz ister kış olsun, dört mevsim stilini koruyabilmeyi başarmıştır. Üşüyor mu? Hemen

Abercrombie'sini giyer, ayaklarında daima Ugg'ları bulunur zaten! Erkekler için de durum aynıdır tabi (ayakkabı konusunda daha seçici davrandıklarını belirtmeliyim sanırım) Okulumuz yönetimi ise bu moda akımından rahatsız olduğu için siyah bir hırka çıkarmıştır ve bunun sonucunda kafalarda şu soru belirmiştir:

Yeşil hırka mı üste giyilir yoksa siyah hırka mı?

Okulda "Tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan?" etkisi yaratan bu soru Öğretmenler Günü törenlerinde Suzan Sevgi sayesinde yanıtını bulmuş ve öğrenciler kafalarını kurcalayan bu büyük soru işaretinden kurtulmuştur: Siyah hırka her şeyden üstündür.

Gayri Resmi Hiyerarşik Düzen:

Okulun mutlak hükümdarları size lise 4'ler gibi görünmüş olabilir; fakat kendileri OSS ile boğuştuğu için yönetime ayıracak vakitleri yoktur. İşleri başlarından aşkındır zaten. Şu bir gerçektir ki, Lise 3'ler bu boşluğu gayet iyi doldurur. Lise 2'ler ise burjuvadır. Lise 1'ler, hazırlığın verdiği 'acemilik' havasından kurtulmuş ve bağımsızlıklarını kazanmışlardır. Bu mutlak düzen ve uyum içerisinde kuşkusuz en kötü durumda olan hazırlıklardır. Serviste yerlerinden kaldırırlar, konferanslara katılamazlar, sürekli Fransızca fotokopilerinin içinde boğulurlar... Bu zor günler boyunca daima ayakta kalmayı başarıp gerçek birer Dame de Sion'lu olduklarını kanıtlamak zorundadırlar. Yoksa bu zalim düzen içerisinde kaybolurlar. Vay canına ne dramatik!!! Alınmayan hazırlıktaki arkadaşlarım... Yine de sesinizi duyar gibiyim: "Bakar mısın şuna! Bizi ezmiş resmen! Şaka mı bu? Şaka mısın kızım sen?"

Öğrenci, Öğrenci, Öğrenci...

Öğrencisiz bir Notre Dame de Sion, sizce şimdiki gibi olabilir miydi? Hayır, hiç sanmıyorum. Peki, bu 'öğrenci' diye tek bir çatı altında toplanan 'öğrenim gören kişiler' aslında aynı mı? İşte cevap:

Uykucular

Genellikle serviste ve derslerde varlığı hissedilmeyen, sabahları sürekli suçu çalar saate atıp geç kalan, arka sıralarda oturmayı seven öğrenci tipidir.

Öğretmenler açısından sınıfta uykucu bir öğrenciyse sahip olmanın iyi bir yanı vardır: Sessizlik. Uykucu öğrenciler uyumayı derste konuşmaya tercih ederler, bu yüzden yanlarına oturan daha "konuşkan" öğrenciler de susmak zorunda kalır. Ama öğrenciler sessizliği pek sevmediği için genellikle yanına oturmamaya gayret ederler.

Muhabet severler

Muhabet sever öğrenciler için susma diye bir kavram yoktur. Onlar hangi ders olursa olsun daima yan sırayla konuşacak bir konu bulurlar. Sınıfta sevilmeme nedenleri de budur: Onlar sayesinde dersin nasıl geçtiğini anlamazsınız. Fakat sevdiğiniz (!) bir dersi de dinleyemezsiniz, çünkü onların doğasında susmak yoktur. Öğretmenlerin görüşlerini siz tahmin edebiliyorsunuzdur sanırım.

seven, dersi dikkatli dinleyen ve en ufak gürültüde öğretmenden daha rahatsız olan öğrencilerdir. Muhabet severler asla yanlarına oturmaz, çünkü

onlar muhabbet etmezler, ettirmezler. Sürekli "Şşt!" "Bi susun ya!" gibi cümlelerle hastanedeki hemşire posterinin canlı versiyonu gibi öğrencileri susturmaya çalışırlar, kendileri sustururken daha çok konuşurlar, o ayrı mesele. Öğretmenler açısından baktığımızda, dersi dinlemeleri olumludur; ama sürekli arkadaşlarını susturarak öğretmenlerin otoritelerini sarsmaları hiç hoş değildir.

birer oyuncudurlar, yalan söylemeyi ve mazeret uydurmayı iyi becerirler. Kişilere karşı sevgileri ödev verme sayılarına göre değişim gösterir. Ödevlerini günü gününe yapanlar tarafından hiç sevilmezler.

Öğrenci dediğimiz böylesine karışık bir yaşam formudur işte!!!

Kantin ve Çıkış Kapısı:

Zamanlama her şeydir. Saatin tik takları kafanızda çınlamayı

bırakıp size özgürlük vaad eden zil çaldığı anda tek bir şeye odaklanırsınız: Kantin. Kantin yiyeceklerle dolu bir cennettir ve en uzun teneffüsü geçirmek için güzel bir yerdir (çünkü kışları bahçe hiç de iyi bir seçim değildir!) Ama dikkatli olmak gerekir çünkü kantin denen bu masum yer aslında bubi tuzaklarıyla doludur. Her an yere dökülmüş kahveye basabilirsiniz ya da daha kötüsü, yemek almak isteyen kalabalığın altında hayatınız gözlerinizin önünden film şeridi gibi geçebilir... (NDS dikkat gerektiren bir okuldur!) Aynı şey çıkış saati için de geçerlidir. Taktiklerinizi iyi belirlemeli ve ayağınıza minimum seviyede basılmasını sağlamalısınız. Ayrıca aynı anda daha az çanta darbeleri almaya da dikkat etmelisiniz.

Saat Soranlar ve Saatli Arkadaşlar

Saat soranlar ve saatli arkadaşlar arasında kol saatinin icadından beri bir ortaklık vardır. Saatli arkadaşlar sınıfın geneline homojen şekilde dağılmıştır. Normal bir sınıfta 4 kişiye 1 saatli arkadaş

düşer. Saat sorma döngüsü şöyledir:

- I. Saatli arkadaş çeşitli şekillerde uyarılır: Pişt, Hey, Oğlum baksana... Vb
- II. Klasik soru sorulur: "Kaç dakika var?"
- III. Cevap alınır: "30 dakika."
- IV. Saati soran kişi yorumunu yapar: "Ne? Ya geçe geçe 10 dakika mı geçti!"
- V. Saati olan kişi işine döner.
- VI. Saati soran kişi bilgilerini diğerleriyle paylaşır.

Öğretmenler bu döngüyü engellemek için ellerinden geleni yaparlar; ama sonuç pek değişmez.

Etkisiz Eleman

Genellikle cam veya duvar kenarında oturan, ne yanındakiyla ne dersle ilgilenen, sakin, sessiz, uyumlu tiplerdir. Hayal kurmayı, camdan bakmayı severler. Diğerleri çok zorunda kalmadıkça onlarla konuşmazlar çünkü:

- A: Yahu hoca da çok ödev veriyor di mi?
 B: ...
 A: Di mi?
 B: Ha? Evet...
 A: Peki.

Galiba ne demek istediğimi anladınız.

Dinleyiciler ve Konuşturmayanlar

Sınıfın en ön saflarında oturmayı

Bay ve Bayan Gülücük

Dersi kaynatmaya çalışmaktan mı,

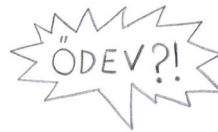
yoksa gerçekten mi öyle olduklarından bilinmez, derste yapılan en ufak espriye yüksek sesle dakikalarca gülerler. Muhabet severlerle yan yana oturmayı severler ve "Meğer ben ne komikmişim yahu!" demek isteyenlerin de sevdiği öğrencilerdir. Öğretmenlerin görüşleri ise genellikle değişkendir, dakika başı sınıfta kahkaha atıp dersi bölmelerini pek sevmezler ama ders arasında neşe kattıkları da bir gerçektir.

Sporseverler

"Beşiktaş maçı kaç bitti?" "Beden eğitimi kaçınıcı ders?" "Ne olacak bu Fener'in hali?" sorularının cevaplarını bulabileceğiniz tek adres spor severlerdir. Serviste gazetelerin spor sayfalarını okurlar, defterlerinden sayfa yırtıp minik toplar haline getirip çöp tenekesine atmaya çalışırlar, beden eğitimine gitmek için sınıftan ilk onlar çıkarlar. Beden eğitiminin mutlak sınıf birincileridir. Genellikle eğlenceli ve yerinde duramayan insanlar oldukları için sevilirler.

"Ödev mi? O da ne?" diyenler

Sabahın köründe sınıfa girince "Günaydın" demeden önce ödevin ne olduğunu soran öğrencilerdir. Çıkarıcıdır ve iyi

"Hocam sınavları okudunuz mu?"

Öğrencisiz olmayacağı gibi öğretmensiz NDS'den de bahsetmek mümkün değildir. İyi günde, kötü günde daima yanınızdadır öğretmenler. 'Çalışana kolay' tipi sınav hazırlamayı severler. Çoğunlukla güler yüzlüdürler, genellikle eğlencelidirler. Ama daima sorularınızı cevaplamak için yanınızdadırlar.

İşte Notre Dame de Sion böyle bir okuldur. Ne zaman ne olacağı (ne zaman konferans ya da tiyatro olup dersin kaynayacağı) belli olmaz. Yine de yaş 15, yolun yarısı eder ve Sion'da yaşam böylesine sürüp gider.

Ve sevgili okurlarım, Naz Yelmen saçma sapan yazısını burada böylesine şiirsel bir biçimde noktlayıp herkese iyi günler diler...

Merve Naz YELMEN

Bunları biliyor muydunuz ???

-Hapşırırken gözlerinizi açık tutmanızın imkansız olduğunu (sakın denemeye kalkmayın, gözleriniz yuvalarından fırlayabilir.) ve kalbimiz dahil vücudumuzun bütün organlarının bir an için durduğunu,

-Sabahları elmanın kahveden daha çok uyku açtığını,

-Marilyn Monroe 'nun 6 adet ayak parmağı olduğunu,

-Yetişkin bir insanın günde ortalama 23.000 kez nefes aldığını,

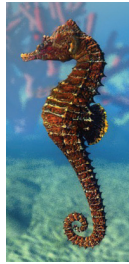
-Türkiye'deki en uzun soyadının "Uzun Kavak Altında Yatmaz Uyumaz Oğulları" olduğunu,

-Diet kolanın kilo yaptığını, (Diet kola içerisinde aspartam olduğu için vücutta şekere dönüşmez; ancak şekere dönüşme bile belli bir zaman sonra karbonhidrata dönüşür ve kilo yapar.)

-Balıkların gözleri açık uyduğunu,

-Erkek olup da doğuran tek canlının deniz atı olduğunu,

-Dünyada en çok ekmek tüketen milletin Türkler olduğunu,

-Yeni doğan bir kangurunun bir insanın küçük parmağıyla aynı boyda olduğunu,

-Dünyadaki en ilginç ölümün Yunanistan'da gerçekleştiğini biliyor muydunuz? (Adamın biri balıkları incelemek için deniz gözlüğünü takıp denize giriyor. Adamın şansına, yaz sıcaklığı nedeniyle Yunanistan'da büyük bir yangın çıkıyor, yangın helikopterleri yangını söndürmek için denizden su alırken adamcağızı görmüyorlar ve onu da helikopterin su deposuna çekiyorlar. Adam eğer şanslıysa boğularak ölmüştür. Çünkü daha sonra çektikleri suyla beraber adamı yangın alanının ortasına bırakıyorlar. Yani adamcağız ya boğularak ya da yanarak ölüyor...

Esra AKINCI - Elif ELGİN

UĞRAK YERLERİMİZ

Okulumuz Nişantaşı ve Taksim gibi İstanbul'un merkezi yerleşim yerlerinin tam ortasında bulunmaktadır. Biz bu yazımızda okulumuzun çevresinde bulunan mekanları tanıtmak istedik. Buna da Polo ile başlıyoruz...

POLO : Eğer sabahları evde kahvaltı ederek uykunuzdan çalmaya kıyamıyorsanız atırtırmak için Polo 'dan daha ideal bir yer yok... Sıcak günlerde arka tarafında bulunan güzel bahçesiyle birçok öğrenciye ev sahipliği yapan Polo'nun müdavimlerinden bazılarının Dame De Sion öğrencilerinden olduğu da bir gerçek. Gerek sıcak poğaçaları, gerek leziz pastalarıyla okulumuzun çevresindeki en gözde mekanlardan biri. Ancak ufak uyarılar yapmakta fayda var: Sıklıkla gidildiği

taktirde bağımlılık yapar!!! Öğrenci bütçelerinde ciddi sarsılmalar yaşanabilir!!! Üçüncü uyarımızsa Polo'nun rahat atmosferine kapılıp derse geç girmekten kaynaklanan sorunlar için!!! Aman dikkat! Polo, öğrenciler arasında olduğu kadar öğretmenler arasında da gayet popüler; bu yüzden ilk dersleri boş olan öğretmenlerin de sık sık uğradığı bir mekan... Sonuç olarak Dame De Sion öğretmenleriyle karşılıklı kahvaltı yapmak istemiyorsanız dikkatli olun!!!

SARIYER BÖREKÇİSİ : Aramızda « Sabah sabah börek yenir mi? » diyenler olabilir... Haklı olabilirler... Ancak Sarıyer Börekçisi'nin börekleri söz konusu olunca emin olun

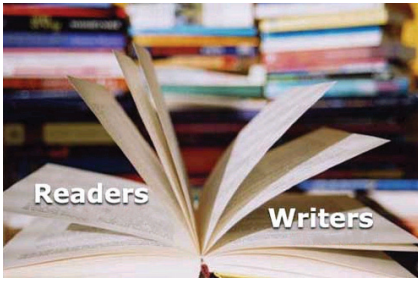

sabahleyin bile börek bir harika olur! İstanbul'da bu kadar güzel börek yapan bir yerin varlığı ve bu yerin de Dame De Sion 'un bu kadar yakınında bulunması gerçekten büyük şans... Ayrıca fiyatları öğrenciler için de gayet uygun olduğundan tika basa karnınızı doyurabilirsiniz. Okuldan çıkıp 100 metre kadar Nişantaşı'na doğru yürüdüğünüzde karşınıza çıkacaktır.

GLORIA JEAN'S COFFEE : Bu üç kahvaltı yeri arasında en pahalısının Gloria olduğunu söyleyebiliriz. Diğer mekânlara oranla okuldan daha uzakta bulunması da Gloria'nın ikinci eksisi... Ancak bu eksiler Gloria'nın Dame De Sion öğrencileri arasında popüler bir mekan olmasını engellemiyor. Eğer arkadaşlarınızla keyifli bir kahvaltı yaptıktan sonra okula gitmek istiyorsanız Gloria Jean's gayet ideal bir yer...

Esra AKINCI

European Youth Parliament

I think it all started with an invitation that came from a friend of mine who's a student at Robert College. It was about the session in Istanbul -related to EYP - which took place between April 3 and 8 2008. EYP can be explained as a parliament that consists of people mainly from Europe, who talk about general political issues that concern the EU and IYF (Istanbul Youth Forum) is an international session based on the same system. Of course me and my three other friends were all eager to go. But the next thing I remembered was it was the last days of march and there was only about one week for the IYF and I hadn't even studied yet. I thought I would never be able to talk.... So to minimize the amount of my issues I had spent that last week studying on the subject that my committee was responsible for. I read essays, talked to my teachers, surfed on the Internet and did everything that I could but of course time passes quickly at the times you need it the most.

So I had woken up one morning and it was already April 3! I met up with my fellow participant friends and went to RC.

First thing's first; on day one our mission was to.... play games! The first day is all about team building; in which you play lots of games to get to know one another. We started with the name games and when we got to know each other we continued with the more physically challenging games. After a few hours we took a break so I had the chance to talk to my friends and get their thoughts. As expected everyone was fine and enjoying their time. So again after the break and some games we had to do a committee presentation in which we (the committee of culture and education) modified some famous lines from the movies so that they can be related to our committee's subject.

After all of this tiring stuff it was time to eat, and not just any food but specialties from other countries (which is also known as Eurovillage)! My friends taught the Turkish group this traditional dance called "damat halayı". And the next thing was every girl in the group was dancing in a really unsynchronized way and all the guys from other countries had a terrified look on their face trying to understand what was going on.

The next day we started the committee work and went to dinner together, the third day was exactly the same but with an exception and that was of course the traditional Bosphorus trip on a boat. After dinner everyone danced and enjoyed themselves. As for me I was with

some of my friends talking about lots of useless stuff.

The time passed quickly and before we knew it, it was the last day. It was also the day that we were going to say goodbye to all of our teammates and vote for or against the resolutions of the other committees. Our resolution was going to be discussed after the lunch but our English friend Rahul had to leave just before that, so did the other English participants in the session. After the departure of two other friends it was time for our resolution to be discussed. First came the opening speech, then it was time for an attack speech (people from the other committees try to attack your resolution from its weak points, and after that it was the Q&A session which had three rounds. On the last round I wanted to be on stage because I get really nervous talking to hundreds of people at the same time and this was a great opportunity for me to get over that. Well, I did answer the questions, but I thought my English was at its worst condition due to extreme stress. But then again, my friends told me that I looked good on stage and answered the questions quite well, so I was quite relieved. After the closing speech, vice presidents announced that our resolution had passed. Once the stress was over we enjoyed our last hours together. When all the committees' resolutions were discussed and voted it was time to depart.

After making sad speeches about how we were feeling, we hugged each other and exchanged e-mail addresses to keep in contact. Our eyes were teary and we didn't want it to end but unfortunately it did.

This year IYF will be holding its 4th international session but I won't be able to participate. I'm sure it will be as fun as it was.

Cenan TÜZEL

What is MUN?

Model United Nations (also Model UN or MUN) is an academic simulation of the United Nations that directs to educate participants about civics, effective communication, globalization and multilateral diplomacy. In Model UN, students take roles as foreign diplomats and participate in an imitation session of an intergovernmental organization (IGO). Participants research a country, take on roles as diplomats, investigate international issues, debate, consult, and then develop solutions to world problems.

MUN's Objective : "Giving young people an insight into the world's problems"

The objective of the Model United Nations is to search, through discussion, negotiation and debate, solutions to the various problems of the world. In the process, the participating students learn to adopt views and attitudes other than their own and develop international cooperation.

The research and preparation involved in the Model United Nations, the negotiations and debate, give the young people a knowledge about the world's problems and make them understand the causes of conflict between nations. The Model United Nations also offers students an excellent opportunity to expand, develop and put into practice their language skills.

The students learn to face and overcome challenges, to respect the viewpoints of rivals, to separate the

person from the problem, to face disappointment with the determination to do better the next time and to experience the joy and exhilaration of achievement.

Participants leave with the insights needed to become better global citizens and the next generation of international leaders.

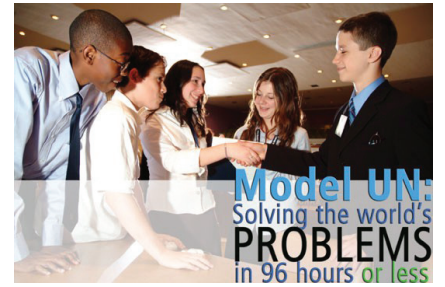
All the students grew in self confidence and poise. I now see them around campus, and they are different in the way they hold themselves and the way they walk and talk. They are constantly talking to me and others in the community about what an eye-opening experience that this was.

(Jennie Hindmarsh, faculty advisor, Eyüboğlu)

I feel so lucky for getting involved in the Model UN club. It significantly raised my awareness against world politics and made me a genuine part of it. With all those debates and conferences I have attended so far, I have made a lot of both national and international friends. Model united nations club has also been flourishing for me in a way that it made me become able to come up with the advanced resolutions to tough problems of the world. Last but not least, it helped me to improve my English skills as well. I recommend everyone to get involved in this club in order to be more conscious individuals in the future. (Aslıhan Balcı 17, Darüşşafaka Lisesi)

During a conference

Participants must employ a variety of communication and critical thinking skills in order to represent the policies of their country. These skills include public speaking, group communication, research, policy analysis, active listening, negotiating, conflict resolution, note taking, and technical writing. However, school delegation formats vary from region to region.

Model UNs are often run using basic parliamentary procedure. This allows all delegates to be active participants. Common activities in MUN involve giving speeches to the committee and writing resolutions concerning a given topic. Additionally, at the end of longer conferences, awards are commonly given to either individual delegates, delegations, or both. The judging of this varies. For example, American conferences on the West Coast, such as BMUN, give delegates points for every action they perform, which are added. At the end of the conference, awards are given to the highest point scorer.

Participants
Model United Nation participants are elementary, secondary, undergraduate, graduate and doctoral students.

Model United Nations groups are usually organized as either a club, conference, or a class.

In the early days of Model United Nations, participants were mostly students at select colleges in the United States of America. Today, Model United Nations has greatly matured and expanded. It is now practiced all over the world in classes, clubs, and conferences on every continent except Antarctica.

Mine ÖZÇELİK, Ayşe ÖNEN,
Verda BENEZRA,
Naz KOCAOĞLU

La Francophonie

"La Francophonie" is an international organisation of French-speaking countries and governments and the community of French-speaking people. The organisation, formerly called "International Organization of La Francophonie" comprises fifty five member states and governments and thirteen observers. The organisation's numerous branches cooperate with the organisation's member states in the fields of culture, science, economy, justice and peace.

"The primary mission of the organisation is the promotion of the French language as an international language and the promotion of worldwide cultural and linguistic diversity in the era of economic globalisation," states Wikipedia.

"La Francophonie" is also the name of a month that's celebrated by a series of different activities and is not only about how well French is spoken in the country it's celebrated in, but the existence of the French culture and language in general. The motto of the International Organization of "La Francophonie" is "Equality, Complementarity, Solidarity".

In Turkey, there are 100 000 French-speaking people. Therefore, Turkey is one of the countries where French is not the native language but still "La Francophonie" is celebrated.

Turkey's taking part in the Francophonie is not a coincidence at all. Our country traditionally has had close ties with France since the Ottoman Empire. These ties had not always been

on military or commercial basis but also on a cultural level. There are many foreign schools throughout Turkey but French schools by far have the majority. This tradition was started in the 15th century by the Galatasaray High School and our school, Notre Dame de Sion has quite a tradition with over 150 years behind.

There are activities spread throughout the month; mostly in Istanbul, Ankara and Izmir. In last year's program, several plays, concerts (for example the Basson Quartet concert at the French Cultural Center in Izmir) and workshops took place.

While in the previous years the Francophonie week included field trips, competitions, interviews, concerts, a puppet festival and plays, last year was less inclusive, featuring some of the traditional annual competitions such as the French songs competition.

Last year's Francophonie theme is "La Méditerranée" in general as it started in 2006 for a four year course. Therefore, the Turkish Department especially with lise 3 students prepared a presentation on poems by Mediterranean poets, a book sell out including only books by Mediterranean writers, and a Power Point presentation. As it has been a tradition, students were served free croissants and hot chocolate like every year, which excited and pleased everyone.

To conclude, my favourite activity was the singing contest and certainly the free croissants!

Nikki FALAY

Francofete

Our director Yann de Lansalut spoke to the newspaper 'Aujourd'hui la Turquie': We all admit that in today's global world, it is really important that a school be open to the outside world as well as to their students as they do not only live in their own small world. Therefore, our establishment too is now ready to organize meetings between different cultures. Our program, this year is very rich and open not only to our own students but to all students from different schools too.

This march we hosted storytellers, writers and poets: Xavier Mussat, Sylvie Delom, Alain Grinda, David Brosset, Caroline Duval, Natalie Vadin Didry and Pierre-Paul Delvaux. It was extremely amusing for us to listen to Nasreddin Hoca's jokes by a Belgian story teller in French language.

To be a part of the "Francofete" was really exciting and fun for all students. We found the opportunity to meet a very talented group of French artists. This really improved our language as we spent some time during this week practising for our show. Although we were a little embarrassed to sing in front of the audience at the very beginning, we then realized how much fun actually it was!

Maurice Ricci, a talented song writer, musician and singer was the artist who trained us at the work-shop, which proved our talent in singing and storytelling.

Deniz ÜNAN
Beste KÜÇÜKUSTA
Dilan EREN

A surrealist in Istanbul: SALVADOR DALI

"The objective of this exhibition is to do what The Theater-Museum Dali in Figures does. That is to communicate the seductive power of Salvador Dali and the mystery that enfolds his works."

When we first came to Sakıp Sabancı Museum, we saw that there was a long queue at the entrance of the museum even it was the early hours of the day. In this exhibition there were 3 different galleries.

Gallery 1:

While we were touring in the first gallery, we read the biography of Dali and The History of Spain. There were photos of Dali's childhood and his family. "The Secret Life Of Dali" section included only his first sketches. When we saw his books like "L'Amour et La Memoire", we realized that he was not only a painter but also a writer.

His statement "I am too clever to be a painter" is also a sign for his versatility.

Gallery 2:

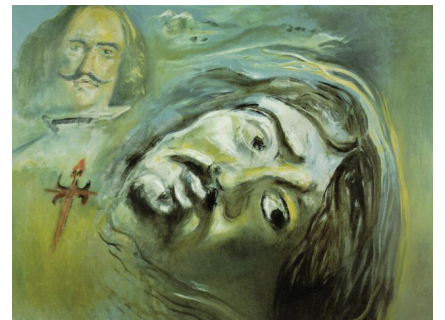
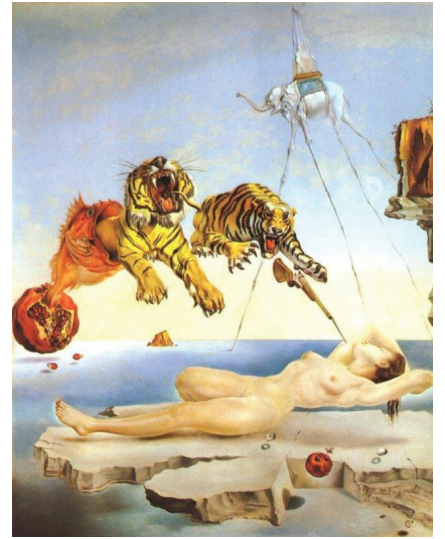
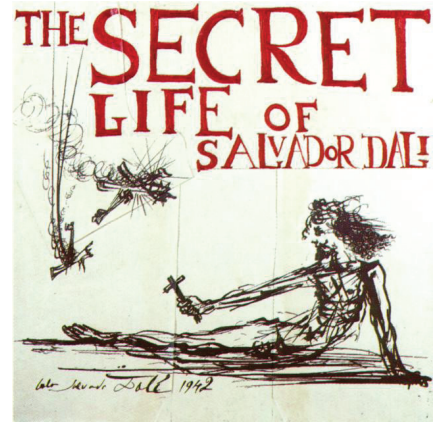
In the second gallery there were some parts about "Nuclear Mysticism", "Ten Recipes of Immortality", "Don Quichotte". Also, there were some illustrations about Dante's Divine Comedy. These illustrations of Dali were the first series of water colors to illustrate on the occasion of the birthday of the Italian poet Dante Alighieri (1265-1321). The Italian Government had commissioned Dali to illustrate the poem, but upon negative reactions, for instance, of the Italian Communist Party the commission was taken back. There was also a big section which is called "Reflections From The Theater - Museum in Figures". In this section you can see Dali's works from The Theater-Museum in Figures.

Gallery 3:

In the last gallery, we saw the photos of Dali taken by Ara Gürel who is a famous Turkish photographer. He held photographic interviews with famous people such as John Berger, Ansel Adams, Salvador Dali and Pablo Picasso. There was also a short movie, The Mystery Of Dali, about the life of Dali. The last part that we saw was about Dali's two favorite painters Michelangelo Buonarroti (1475-1564) and Diego Velazquez (1599-1660). This part was named as "Reinterpretation Of Classic."

At the end of our visit we were so amazed by this exhibition. We think that Salvador Dali is a real genius! He is a great painter and also a great writer. His work made us see the world through another perspective.

Mine ÖZÇELİK - Naz KOCAOĞLU

Visiting the exhibition "Three Capitals of Islamic Art" at Sakıp Sabancı Museum

On the Sunday supplement of the newspaper Akşam, I saw the pictures of the Islamic masterpieces from The Louvre Collection which is known to be the youngest of the Louvre Museum and I decided to visit this exhibition "Three Capitals of Islamic Art" at Sakıp Sabancı Museum.

This exhibition was organized as the first event of the agreement

of scientific and cultural cooperation signed in 2007 between the Louvre Museum and Sabancı University Sakıp Sabancı Museum. The incomparable masterpieces of the Louvre Museum which are displayed amount to 216 objects from carpets to ceramics and jewels. Despite the geographical distances and political struggles that existed among;

Istanbul, Esfahan and Delhi, they were strongly influenced by one another in terms of art and culture. Our history teacher Hayrettin Kaya emphasized the importance of the impact among these three cities in terms of trade and development.

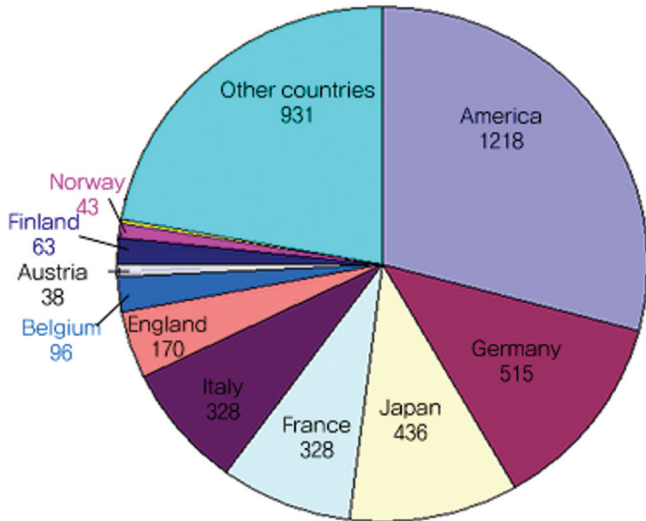
Let us know more about these three powerful capitals of the 17th century...

ESFAHAN	DELHI	ISTANBUL
One of the oldest cities of Iran.	Sometimes referred Dilli	Historically Byzantium and later Constantinople.
Served as Persia's capital from 1598 to 1722.	Second largest metropolis in India	World's 4 th largest city proper and 19 th largest urban area
Kaleidoscope of resident languages, religion and customs.	With a population of 13 million	Turkey's cultural and financial center.
Famed of the great historical monuments and metal work.	One of the most important cross road for Islam in 17 th century.	Located on the Bosphorus Strait and encompasses a natural horn, named Golden Horn.
Conquered by Mongols in 13 th century.		Served as capital city of the Roman Empire (330-395), the Byzantine Empire (395-1294)(1261-1453) and the Ottoman Empire (1453-1922)

Sinan SEVİM

Classic but trendy, traditional but controversial, black or sweet, hot or cold, plain or flavoured- Coffee: Global drink consumed everywhere

How Coffee Is Grown

Coffee is really a fruit. Coffee branches form blossoms which later turn in to red coffee cherries. It takes 3 to 5 years for the plants to begin producing but only in proper conditions. Coffee needs rain, sunshine and shade. Harvesting is done either by

handpicking or by machine stripping, though handpicking is mostly preferred.

Inside the coffee cherry there is either a single bean or a twin. If there is only a

single bean it's called a pea berry. There is also a thick skin on the outside of the cherry. This skin can be red, yellow or brown and it has a sugary layer, jelly-like flesh or pulp. The beans are under the pulp covered by a protective layer " the parchment " and inside the parchment there is another covering called the silver skin. After removing the pulp, parchment and the silver skin, the beans are ready for harvest.

Voyage of Coffee Seeds to Turkey

Though some dates are not clear, coffee is believed to have been discovered first by a shepherd in Ethiopia in the 14th century. He realized that his goats were more energetic and active after eating some kind of seeds. So curious he was that he himself tasted the same seeds and felt very energetic as well. The name of that area- *Kaffa* - is the original name from which coffee originated.

Coffee later came to Arabian Peninsula by trade roots and was first planted in Yemen. In the middle of the 16th century coffee was introduced to Ottoman Palace by the governor of Yemen, Özdemir Paşa. The first coffee house 'kahvehane' called Kiva at that time was opened in 1544 in Istanbul. It was after that merchants of Venice and Marseilles carried those precious seeds which were considered very prestigious in the Palace, to western Europe. The Ottoman ambassador Süleyman Ağa, appointed by Sultan Mehmet V, introduced Turkish coffee as a miracle drink. Special brewing technique of the Turks is still highly admired and famous as Türk Kahvesi.

In the past, our grandparents did enjoy buying coffee beans and grinding them freshly almost before every use in their own hand-mills at home.

This old fashioned mill is handmade by one of the oldest craftsmen in Turkey, whose skills have been passed down from generation to generation. Hand grinding using these brass mills is considered superior to any commercial coffee grinder for grinding Turkish coffee.

Nowadays consumers prefer preground packed coffee which comes in new brands as well as the prominent Kurukahveci Mehmet Efendi.

Turkish Coffee and Fortune Telling

Enjoying Turkish coffee, unique in its kind, with a centuries old ritual, reaches its peak when followed by fortune telling as old as the time it was first introduced.

Turkish coffee is not just only a drink to sip but also a provider of occasion to hang out with friends. It is traditional to place your saucer on top of the cup, make your wish, turn the cup counter clockwise and turn upside down and leave to cool. Sometimes a metal may be placed on top to make the cup cool faster and to dispel bad omens that could be read from it. As we believe in science, we experimented to see how true it is.

Step by step here is our experiment

1. Esra Elbeyli and Elise Kebapçı drank their coffee at the same time and at the same speed.
2. They turned the coffee cups upside down.
3. Esra Elbeyli placed her silver ring on top of her cup and let it cool.
4. That cup cooled enough for cup reading two minutes earlier.

Why? Because of the thermal conductivity of metals.

Tips about perfect Turkish coffee

- Start with a good quality, medium roast coffee.
- Grind to fine powder.
- For the best taste, expect the brewing process to take 15-20 minutes.
  - Turkish coffee without froth is unthinkable. The lower the heat is, the more froth there is.
  - Slowly bring the mixture to a frothing boil on the stove top. As the froth gets close to the top just before it boils over, remove the « cezve » from the heat.
  - After the third frothing boil, serve the froth in equal portions into each cup.
  - Replace it on the heat for a fourth frothing boil, then serve.
  - Fill each cup a bit at a time repeatedly so that all cups have an even amount.

*Various ways of making coffee from the classical cezve to very exclusive coffee makers.

Believe It Or Not

*It is claimed that a cup of coffee increases the effect of painkillers %40.

*Coffee grounds mixed with lemon can cure sore throat.

*Coffee reduces the risk of diabetes.

*Coffee can repair fever.

*It also can help the excretion system.

School Doctor Berşan Aytaç says, *“Intake of all ingredients must be limited as excess is always dangerous. Furthermore it may even cause more damage than the expected cure. Being addicted to too much coffee, I mean, especially the coffee grounds - telve- as we say may lead to ulcer. Always consult a doctor; never start a periodical cure by yourself.”*

Coffee In Politics

*Interestingly enough, as we learned in history lessons, during the reign of Murat V, coffee was banned because the palace did not want people to gather in the coffee houses to discuss politics, criticize the Sultans. Therefore, though coffee itself was innocent, it was found guilty.

*From the memoirs of Churchill...

During the World War I British Prime Minister Winston Churchill

is known to have underestimated the strength and the determination of The Turks before the Allied forces seized control of Dardanelles. So as to reach Black Sea. Having read Churchill's memories, Paul Mirabile remembers his words: "I will be drinking my coffee in 2 days in Istanbul"

As he himself wrote in 1911: "It should be remembered that it is no longer possible to force the Dardanelles, and nobody would expose a modern fleet to such peril."

In the end, they had to draw back!

He did drink coffee but bitter Turkish coffee on the way back to England.

"Peace in Cypriot "

Popularity of Coffee among Lise 3 students

Dilan : *"I can't use regular coffeepots as I am left-handed. It is almost impossible to pour into cups properly rich in froth! I wish they would design a special cezve for left-handed."*

Zeynep Naz: *"I am a regular drinker but I take mine not as boiling hot because it gives better taste for me. Also, I prefer my bitter coffee in kirtlama style. Shall I define kirtlama for you?"*

Tea served without spoon as sugar is consumed separately with every sip.

Ceylan: *"I've learned from my aunt a trick of making coffee rich in froth. When it reaches the boiling point, I steal some fresh froth and divide in into the cups before filling them with coffee."*

*April 7th 2008, TV8 evening news : The Greek Cypriot Leader Dimitris Christofias and Turkish Cypriot President Mehmet Ali Talat came together to discuss politics and to work to build a bridge between the two peoples. Elizabeth Christofias welcomed Oya Talat at her house for a lady chat and they expressed their pleasure in this friendly occasion confessing "We ate dessert; we drank coffee and furthermore read each other's fortunes." As it is typical with Turkish coffee, they turned their cups upside down after drinking their coffees for fortune telling. What did their coffee grounds signify? What else can they expect?

Peace in Cyprus

Berrak: *"Everybody has as a secret, here is mine: Just before boiling it, I add a spoon of coffee on but do not stir it. I let it absorb it itself. This way, it makes out more froth. I found it! I found it!"*

Zeynep: *"My expertize is highly admired among our family members therefore I am the Coffee Girl at the reunions."*

Selen: *"Let me tell you a love story, the story of my grandparents. On the day when my grandpa, a suitor then together with his parents paid an official visit to my grandma's home for the proposal, she had put salt in his cup of coffee before serving just to see his reaction. As I 'm told, it was believed that the candidate should drink the coffee served whether salty or sweet but should not expose his discontent. It is supposed to mean.*

I'll be with you under all conditions until they separate us both on sunny and rainy days.

Are they happy? Yes they have been happily married as they started 40 years ago. I wish I could have such a romantic moment to recall."

Onur: *"It's my favorite too. I can make good Turkish coffee, especially if I am to impress somebody! I can make you feel like a star!"*

A very special taste: MIRRA

Our guidance councilor Tuna Zenginer Sakali ('93) born to a family from Mardin, married to a Lebanese, but brought up in İstanbul is enjoying every moment of the mirra ritual. She gladly volunteered to demonstrate how mirra is prepared and served.

What is Mirra?

Mirra is a traditional type of bitter coffee from the Urfa region in Turkey, which is also sometimes correctly referred to as Arabic coffee because the name is derived from Arabic; **mur** meaning bitter. Since it is very bitter and dark it is served in tiny cups without handles similar in size to Italian espresso cups.

Why is it so bitter?

The coffee beans are common Arabica coffee beans, which however are roasted twice in order to give it its bitter taste. They are ground so that they are still grainy, unlike Turkish coffee which is more like powder.

« Serving is important. It is served in order of age from the oldest to the youngest. » says Tuna Saikali

In Southeastern region of Turkey, Mirra is an important part of daily life, and at every step you come across street vendors carrying samovers of coffee. Coffee culture has thus become an inextricable part of social life. « This coffee is a ceremonial drink served at formal social gatherings and the wedding or at funerals to share feelings of rejoice or mourning. », continued Tuna

As there are no coffee grounds left at the bottom of the cups you have no hope asking some to read your fortune later.

How to prepare mirra?

Having been slowly added to the water, the coffee is brought to the boil several times, so that froth forms and the coffee becomes thick, and it is in this process that expertise really counts. This is then mixed with fresh water and some poured into a special decorated metal pot so as to half fill it. Even the pouring has its own ceremonial. Only a small amount is poured into each cup at a time. It should not be allowed to get cold, as the flavour is lost, but nor should it be drunk so hot as it scalds the mouth.

In some popular tv series like *Sıla* which was shot generally in Mardin, from time to time the aghas are served mirra in exactly the same style as Mrs. Tuna explained to us.

Here are some rules of the mirra:

- The person who is served should look into the face of the person who serves the coffee, and when finished should hand the cup back.
- The coffee should be served with glass of water in order to polish the grounds on the teeth.
- While serving the coffee, it shouldn't be spilled on the plate.
- The heat is very important.
- All types of coffee should be drunk slowly.

What they said about COFFEE:

- *Coffee should be drunk as black as night, as hot as hell and as sweet as women.*

Colombian

- *Coffee, not so sweet as love but bitter as death.*

Arabian

Coffee, black as devil, hot as hell but beautiful as paradise and sweet as love!

As soon as you sit down to a cup of hot coffee, your boss will ask you to do something which will last until the coffee is cold.

Mothers are those wonderful people who can get up in the morning before the smell of coffee.

But if it weren't for the coffee, I'd have no identifiable personality whatsoever.

David Letterman

Sleep is a symptom of caffeine deprivation.

Decaffeinated coffee is the devil's blend.

This coffee falls into your stomach, and straightway there is a general commotion. Ideas begin to move like the battalions of the Grand Army of the battlefield, and the battle takes place. Things remembered arrive at full gallop, ensuing to the wind. The light cavalry of comparisons deliver a magnificent deploying charge, the artillery of logic hurry up with their train and ammunition, the shafts of with start up like sharpshooters. Similes arise, the paper is covered with ink; for the struggle commences and is concluded with torrents of black water, just as a battle with powder.

Honore de Balzac

Chocolate, men, coffee - some things are better rich.

Coffee smells like freshly ground heaven.

Jessi Lane Adams

Caffeine isn't a drug, it's a vitamin!

The feeling that you've had this coffee before.

Deja Brew

I orchestrate my mornings to the tune of coffee.

Harry Mahtar

Forever: Time it takes to brew the first pot of coffee in the morning.

I like my coffee strong, not lethal!

M*A*S*H

I don't have a problem with caffeine. I have a problem without caffeine!

Behind every successful woman is a substantial amount of coffee.

Stephanie Piro

If it ain't caffeinated, it ain't coffee!

Black as the devil, Hot as hell.

Do I like my coffee black? There are other colors?

Pure as an angel, Sweet as love.

Charles Maurice de Talleyrand-Perigord

Everybody should believe in something. I believe I'll have another coffee.

Retirement is one great big giant coffee break.

Don't laugh at the coffee. Some day you, too, may be old and weak.

Coffee makes us severe, and grave, and philosophical.

Jonathan Swift

I think if I were a woman I'd wear coffee as a perfume.

John Van Druten

* Falsız kalma fala inanma.

Don't buy fortune felling, give it credit.

* Believe not in fortune telling, but trust its aroma.

* Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır.

Don't disdain the coffee that is once served you.

Thanks to Paul Mirabile.

Enjoy the joke from sozluk.sourtimes.org

fincan starbucks = 4 dk hatir

«Neither the coffee nor the coffeehouse is the longing of the soul...
A friend is what the soul longs for;
the coffee is just the excuse. »

“Gönül ne kahve ister
ne kahvehane,
gönül sohbet ister
kahve bahane.”

ALL THE ENERGY OF AN ENERGY DRINK **ALL THE CAFFEINE OF A CUP OF COFFEE**

